LARS KEPLER

MEDÚZA

PŘELOŽILA
KAROLÍNA
KLOUČKOVÁ

KRIMIROMÁNHOST

20 MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTISKŮ
SÉRIE

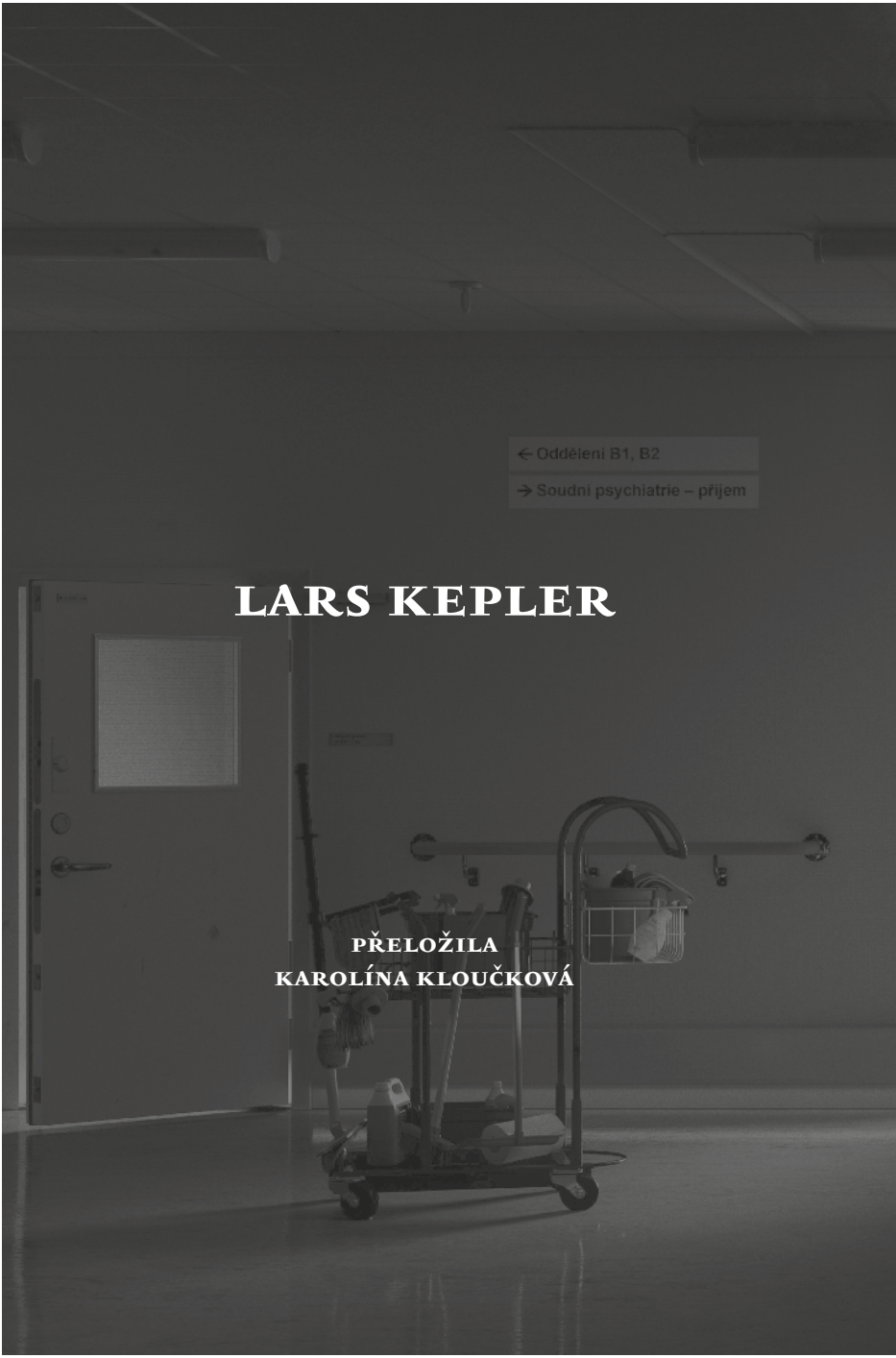

LARS KEPLER

PŘELOŽILA
KAROLÍNA KLOUČKOVÁ

MEDÚZA

BRNO 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Medusa
Copyright © Lars Kepler, 2026
Published by agreement with Salomonsson Agency
Cover design © Hummingbirds (www.hummingbirds.se)
Translation © Karolína Kloučková, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3345-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-3346-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3347-3 (MobiPocket)

Přestože všech dosavadních jedenáct detektivních románů o Joonovi Linnovi lze číst samostatně, jsou zároveň spojeny do jednoho rozsáhlého příběhu, a mohou proto novému čtenáři odhalit části z předchozích knih.

PROLOG

Podle antické mytologie je Medúza ženská příšera, která má vlasy z živých hadů a tvář tak strašlivou, že každý, kdo na ni pohlédne, zemře.

Římský básník Ovidius vypráví, že Medúza bývala krásná kněžka, již znásilnil bůh moří Neptun v chrámu bohyně Minervy. Avšak místo aby Minerva potrestala boha, který se provinil, obrátila svůj hněv proti nevinné mladé ženě, zničila její krásu a poslala ji ke Gorgonám, ženským zrůdám.

Bez ospravedlnění žila Medúza století za stoletím.

Tento mýtus můžeme vnímat jako příběh o kolektivní vině, protože oběť byla potrestána místo pachatele. Z bezpráví se v podstatě rodí strach z oběti — představa o tom, že kdokoli jí pohlédne do očí, musí zemřít.

I

Helix je moderní ústav pro forenzní psychiatrickou péči s nejpřísnějšími bezpečnostními opatřeními v zemi a sídlí v Huddinge, nedaleko od Stockholmu směrem na jih.

Skrz okna denní místnosti, plná stružek po stékajících kapkách deště, se zdá, jako by měsíc odpočíval na hřebeni protější zdi.

Mezi personálem je známo, že na pacienty působí různé fáze měsíce.

Dnes večer byli pacienti neklidní a vyhledávali konflikty: jedna žena spolykala spoustu toaletního papíru a pozvracela se na stůl a jeden dementní stařec se nemotorně pokusil znásilnit zdravotní sestru.

Mnozí pacienti na oddělení H1 se dopustili závažných násilných trestných činů a jsou považováni za extrémně nebezpečné osoby s agresivními sklony.

Tommy Kiefer, který pracuje jako pečovatel na oddělení pro vysoce rizikové pacienty, mívá večerní a noční směny. Je mu pětadvacet, paže má plné neuvážených tetování a obléká se ležérně, nosí volná trička a černé džíny.

Světlehnědé vlasy mu prořídly už před dvacítkou a holé místo na temeni ho trápí tak moc, že ho bez ustání skrývá pod kšiltovkou, kterou nosí štítkem dozadu.

Jedna z pacientek, jediná, s níž se Tommy snaží nezůstat o samotě, se k němu po večeři přikradla a zašeptala mu o měsíci pár slov:

„Je to oko hledící do budoucnosti… podél dlouhé řady mrtvých těl, která… která začíná tady uvnitř… u nás."

Tommy si myslí, že za dobu, co pracuje v Helixu, už slyšel snad všechno, ale všiml si, že od chvíle, kdy se s ním rozešla jeho přítelkyně Alyssa, je o něco zranitelnější.

Na samotě je něco, kvůli čemu se špatné myšlenky člověka drží déle.

Za jejich rozchodem přitom vůbec žádný konflikt nebyl. Alyssa si jen uvědomila, že už ho nemiluje.

Tommy si našel vlastní byt a dál se vídali jako přátelé.

Před šesti měsíci ale Alyssa poznala Kena a pro Tommyho začalo být těžší udržovat si naději, že ji získá zpátky.

Ken se chová hodně majetnicky, klidně se na veřejnosti dotýká Alyssiných prsou, a když je Tommy u nich na návštěvě, mívá ruku pod její sukní.

Po večerním občerstvení se Tommy s několika pacienty posadil v denní místnosti, aby si zahráli Monopoly, než nastane čas, aby se vrátili na noc do svých pokojů.

Na začátku jich kolem stolu sedělo pět.

Teď už zbývá jenom Tommy, Sally a Adidas.

Sally je přes čtyřicet, má velké tmavé oči a rovné černé vlasy, které jí rámují obličej jako řeholní závoj.

Je odsouzená za čtyři žhářské útoky; při posledním z nich přišlo o život dvanáct lidí.

Tommy si pamatuje, jak Sally do Helixu přišla a nejprve ji izolovali na observační jednotce. Pořád mluvila o tom, že má v hlavě světlušky, a křičela bolestí, že ji zevnitř pálí.

Teď tady sedí s rovnými zády na samém krajíčku židle a bere do pravé ruky obě kostky.

Koneček každého prstu má zalepený ušmudlanou náplastí.

Z původních figurek Monopolů zbyl jenom klobouk, kterého se rychle zmocnil Adidas. Všechny ostatní jsou vyrobené z alobalu, ale Sally svého pejska srolovala do stříbrného válečku, kterému říká Pinďa.

Při tomto hodu jí zbývá už jenom pár barevných bankovek.

Adidas se potí, v podpaží se mu na tričku utvořily tmavé kruhy.

Sally s neutrálním výrazem vezme svého stříbrného Pinďu a na ošoupaném herním plánu ho přesune k červenému hotelu na Norrmalmském náměstí.

„Pěkně vítám," pronese Adidas a věnuje jí lítostivý pohled.

Sally vstane, udělá pohyb, jako by škrtla zápalkou, chvíli pozoruje plamínek, pak na Adidase neviditelnou zápalku hodí a odejde.

Tommy Kiefer má občas pocit, že to nejspíš vypadá, jako by on a ostatní ošetřovatelé dostávali zaplaceno za to, že tu vysedávají a hrají s pacienty Monopoly, ve skutečnosti se však

jedná o důležitou součást jejich práce — být se svěřenci v kontaktu a trávit s nimi čas.

Adidas se zatváří trochu zklamaně, když Tommy řekne, že se vzdává, ale nakonec vítězství přijme a triumfálně zvedne obě paže do výšky.

„Jsem nechutně bohatej," prohlásí.

Adidasovi je dvaadvacet, ale se svými dětsky kulatými tvářemi a uraženým výrazem vypadá mnohem mladší. V obličeji má drobná tetování a na oddělení H1 je umístěn proto, že pro jeden zločinecký gang na objednávku zabil za peníze spoustu lidí.

„Co se všema těma penězma uděláš?" zeptá se Tommy.

„Koupím mámě norkovej kožich. A náušnice s diamantama," odpoví Adidas s úsměvem. „A bráchovi žlutý ferrari. Ty vole, ten se picne blahem."

„A co si koupíš pro sebe?" ptá se dál Tommy a upraví si kšiltovku.

„Nevím, koupím si nazpátek všechno, co mi šlohli poldové… a ty dostaneš rolexky."

„Díky."

Teď už jsou všichni pacienti ve svých pokojích a Tommy stojí na chodbě a čeká na poslední úkon své směny.

Často pracuje v týmu se zdravotní sestrou a s jednou z psychiatriček, Felicií Kohler-Frostovou nebo Glorií Madsenovou.

Tommy už začíná být unavený, ale nedá se říct, že by se těšil, až pojede na kole domů, vyvenčí psa a znovu si připomene svou osamělost. Jako obvykle si sedne před televizi, otevře si plechovku piva a zapije jím stesolid.

Zítra má pro Alyssu vyzvednout na výdejním místě těžký balík, protože Ken má problémy se zády.

Felicia vyjde z denní místnosti, pozdraví Tommyho a cestou mu vysvětluje, že teď mají trochu málo personálu.

Felicia je asi ten nejsympatičtější člověk, jakého Tommy v životě potkal. Díky ní pochopil, že úcta a lidskost představují tady v ústavu jediný možný přístup.

Když Sally dostala na podzim agresivní záchvat a pokusila se pokousat ošetřovatele, Felicii se ji podařilo uklidnit bez použití donucovacích prostředků.

„Uvažuj o ní jako o své sestře, která potřebuje pomoc," řekla potom Felicia Tommymu. „Tvoje sestra prožila hrozné věci. Tehdy jsi jí pomoct nemohl, ale teď to děláš a nepřeješ si nic jiného, než aby se cítila v klidu a bezpečí."

Felicia si myslí, že by Tommy měl dál studovat, stát se kvalifikovaným zdravotním bratrem, nebo dokonce lékařem. Má v něj důvěru, přestože on sám si nevěří.

Tommy už veškerou důvěru v sebe sama spotřeboval.

Felicii je přes třicet, vypadá výborně a tmavé vlasy nosí vždycky stažené do pevného drdolu na zátylku.

Dnes večer z ní však vyzařuje neklid, jakási disharmonie.

Právě přecházejí k izolovaným pokojům observačního oddělení, aby pacientům vydali večerní léky. Potom v chodbách na noc zhasnou.

Když v jednom pokoji kdosi zakřičí, Felicia se otřese, ale pak se pokusí nad svou přehnanou reakcí pousmát.

„Jak to vlastně vypadá s Alyssou?" zeptá se ho.

„Vůbec jsem ti o ní neměl říkat, nevím, proč to dělám, je to pryč, víc pryč už to být nemůže," vzdychne Tommy.

„Aha… ale minule to tak vůbec nevyznělo."

„Jen jsem se zasnil, když jsem s tebou mluvil, najednou jsem měl pocit, že se můžu stát někým jiným a ona se pak do mě opravdu zamiluje. Ale to se prostě nikdy nestane."

„Ale byls přece u ní doma a pili jste čaj, ne?" namítne Felicia.

„Protože jsem jí pomáhal s novým routerem."

„A jak to dopadlo?" pokračuje Felicia s úsměvem.

„Jak to dopadlo? Nijak," pokrčí rameny Tommy. „Pomohl jsem jí s routerem, a když mi poděkovala a pohladila mě po rameni… Nevím, až moc jsem mluvil, jako to dělám vždycky, když chci, aby mě ten druhý měl taky rád, i když vím, že to má přesně opačný efekt."

„Teď hodně mluvíš," poznamená Felicia jemně.

„Panebože, promiň, máš pravdu, nechtěl jsem… ale samozřejmě tě mám rád, uctivým způsobem, myslím tím, bez nějakých úmyslů, které…"

Felicia se přátelsky zasměje a Tommy cítí, jak se začíná potit. Rychle se snaží vysvětlit, že samozřejmě chce, aby ho měla ráda, že ji považuje za svou mentorku, ale zároveň si

uvědomuje, že slova, která ze sebe chrlí, nedávají skoro žádný smysl.

„Asi jsi slyšel o těch nefunkčních zámcích," řekne Felicia, aby mu pomohla změnit téma.

„Slyšel," přikývne Tommy a zatne zuby, aby už mlčel.

Poslední týden mají u několika místností na oddělení H1 potíže s elektronickými zámky. Předevčírem se systémem začal zabývat technik. Některé zámky bude třeba vyměnit, ale než k tomu dojde, musí personál dveře pokaždé zkontrolovat — i poté, co zámek cvakne a rozsvítí se červená kontrolka.

Cestou si Tommy všimne, že chodba je oproti běžným zvyklostem neuklizená: na podlaze se povalují vyplivnuté sáčky se žvýkacím tabákem, kousky papírových utěrek, rozsypané jídlo a krvavé náplasti.

Felicia se zastaví, rychle se rozhlédne a několik vteřin hledí zpátky do chodby. Pak se jí do obličeje vrátí barva. Dojde ke dveřím, vytáhne svou čipovou kartu, vyťuká kód a Tommy ji následuje na observační oddělení.

Oba pečovatelé jsou právě uvnitř u ženy, která hrdelním hlasem křičí, že už nemůže dál.

Toto speciální oddělení sestává z velké centrální haly s velkými pozorovacími okny do čtyř jednotlivých pokojů.

Felicia zaklepe na dveře číslo tři a společně s Tommym vstoupí dovnitř.

V pokoji to páchne potem a močí.

Pacient Nelson Olson-Person je tady v izolaci už tři týdny od té doby, co ho sem v poutech přivedla transportní jednotka vězeňské služby.

Při příjezdu se choval agresivně, museli ho strhnout na zem, píchnout mu do boku intramuskulární injekci, zvednout ho na postel a připoutat.

Už dřív u něho byla diagnostikována porucha autistického spektra a byl odsouzen k umístění do ústavu forenzní psychiatrické péče, protože znásilnil, zabil a rozčtvrtil tři dívky v prepubertálním věku.

Nelson je obézní čtyřicátník. Leží nahý na matraci a kolem paží a kotníků je připoutaný silnými plastovými pásky k ocelové posteli, která je přišroubovaná k betonové podlaze.

Přikrývka z něho sklouzla na zem.

Jakmile ho s ní někdo přikryje, hned ji ze sebe setřese.

Nelson trpí těžkou nadváhou, má zvětšená prsa, mohutné převislé záhyby na břiše a tukové polštáře. Pod bílou kůží mu prosvítá síť šedomodrých cév.

Obrovské hrbolaté břicho plné strií mu přetéká přes matraci. Mezi ním a stehny se tiskne malý obřezaný penis spolu s lesklým šourkem.

„Se ženskýma se nebavím," zamumlá.

„Zdravím vás, Nelsone," řekne Felicia a přistoupí k němu. „Dám vám večerní léky a podívám se na ránu, kterou vám způsobila ta páska. Jestli jsem tomu správně porozuměla… je to tak?"

„Smrdíš," řekne jí Nelson.

„Ale ne, nesmrdím," odpoví Felicia přívětivě.

„Tvoje kunda smrdí kysele jak močál, jak bažina, jako stará…"

„Nelsone," skočí mu do řeči Tommy. „Co kdybychom se bavili o něčem jiném? Co vy na to? Já myslím, že by to bylo fajn."

Felicia prohlíží Nelsonovo krvavé zápěstí.

„Do třinácti let jim kunda voní po cukrový vatě," pokračuje pacient a škube plastovými páskami, až to praská.

Odmlčí se, až když mu Felicia píchne injekci.

„Jak vám chutnala večeře, Nelsone? Nebyl ten karbanátek úplně vynikající?" zeptá se Tommy.

„Freud píše, že sexuální touha visí hlavou dolů ze stropu jako netopýr a olizuje každého," usměje se Nelson. „Člověk může lhát a tvrdit, že to necítí, ale ten jazyk je tam pořád…"

„Dobrou noc," řekne Felicia.

Mezi stehny protéká Nelsonovi na gumovou matraci řídká stolice, stéká k šedým chodidlům a z kratší strany postele kape na zem.

2

Tommy vyjde za Felicií z pokoje a pacienta na lůžku nechají za sebou. Zbylí dva ošetřovatelé už se vrátili do velké centrální místnosti. Oba vypadají unaveně a sešle. Felicia si stáhne latexové rukavice a požádá je, aby Nelsona umyli a obvázali mu ránu.

„Je úplněk," vzdychne jeden z ošetřovatelů.

„Pacient bude spát do sedmi. Uvolněte mu pásky, umístěte alarmové podložky a zajistěte stálý dohled," řekne Felicia.

„Můžu vám pomoct ho umýt, jestli chcete," nabídne se Tommy.

„Díky," odpoví překvapeně kolega.

Felicia dojde ke dveřím na chodbu, otočí se a pohlédne na Tommyho se strachem, který se snaží skrývat — jako dítě, jež se nutí být statečné, přestože by ve skutečnosti nejraději spalo v posteli svých rodičů. Pak z observačního oddělení odejde.

Tommy by nesnesl pomyšlení, že Felicii zklamal. Jinak by jí nejspíš pověděl o tom, že se před půlrokem zamiloval do jedné pacientky.

Sám nedokáže pochopit, jak to mohlo zajít tak daleko.

Byla to mladá žena, která dělala pokroky společně s ním, a postupně jeden ke druhému získávali čím dál větší citovou důvěru.

Několikrát ho hravě políbila na rty.

Řekl jí, že to nesmí dělat, ale ona se jen zasmála a odpověděla, že si nemohla pomoct.

K velké chybě došlo jednou večer před třemi měsíci.

Toho dne jel Tommy za Alyssou, protože jí neodtékala voda ve sprše.

Na schodech potkal Kena, byl na cestě do posilovny. Řekl mu, že Alyssa je dole v prádelně, ale že nechal odemčené dveře.

Tommy přesto zazvonil, chvíli počkal a teprve potom vešel do předsíně a poté do obývacího pokoje.

V televizi běželo video s milujícím se párem. Trvalo několik vteřin, než Tommymu došlo, že je to Alyssa s Kenem, kteří se natočili při sexu. Alyssa na sobě měla jen průsvitnou červenou podprsenku a seděla Kenovi obkročmo na bocích.

Byla tak vzrušená, jak ji Tommy nikdy nezažil.

Měla otevřená ústa a oči se jí stáčely v sloup, takže při každém Kenově přírazu spatřil její bělma.

Tommy odešel do koupelny, roztřesenýma rukama vyčistil odpad ve sprše, vyhodil velké chuchvalce vlasů a zbytky mýdla a pospíchal pryč, aby se vyhnul setkání s Alyssou.

Když přijel k sobě domů, cítil se tak mizerně, že by bylo rozumné nahlásit, že je nemocný a zůstat doma, ale místo toho si vzal patnáct miligramů morfinu a šel na noční službu.

Na oddělení bylo jako obvykle málo personálu a on byl nucen sám zareagovat na bezpečnostní poplach.

Byla to ta mladá pacientka, která ho několikrát políbila. Po jednom incidentu ji znovu umístili na observační oddělení, ale špatně snášela léky.

Zašel za ní, uvolnil jí vázací pásky z kotníků i zápěstí, odtáhl propocené prostěradlo a natáhl čisté.

Byla zesláblá a potřebovala pomoc se svlečením vlhkého oblečení a ve sprše. Bez šatů vypadala jako víla.

Když ji pak Tommy opatrně otíral osuškou, najednou ho objala okolo krku a vášnivě políbila.

Stále pod vlivem opioidu ji odnesl na postel.

Ostatní personál řešil vážný pokus o sebevraždu.

Centrální hala před pozorovacími okny byla prázdná a izolované místnosti nejsou střežené kamerami.

Když se na ni položil, všechno se zdálo měkké a neskutečné.

Vybavuje si teplo její pochvy, svoje zoufalé přírazy, její krátké tiché vzdechy, tlukot svého srdce a pocit, že se mu uši zaplnily vodou.

Nejistě se postavil na nohy a celý ztuhlý strachem odklopýtal stranou.

Než ji stačil požádat o odpuštění, se širokým úsměvem mu řekla, že to chce dělat každou noc znovu.

Tommy nemohl pochopit, jak se to stalo.

Od té doby se snažil s pacientkou být v kontaktu co nejméně a už nikdy s ní nezůstal o samotě. Ještě stále zvažuje, že se půjde udat, ale ví, že by v takovém případě přišel o práci.

••••••••••••

Tommy si zajde pro latexové rukavice, čisticí prostředek, pytle na odpadky a papírové utěrky a spolu s kolegy vstoupí zpátky k Nelsonovi.

Pacient už spí a bzučivě chrápe.

Uvnitř to ostře páchne výkaly.

Uvolní mu fixační pásky, sestra vyčistí ránu na zápěstí a přelepí ji náplastí.

Tommy a druhý ošetřovatel umyjí matraci, postel i podlahu a nakonec muži co nejlépe očistí hýždě a stehna.

Občas, když má Tommy za sebou několik probdělých nocí, vídá v nočních chodbách Helixu šedočerného démona.

Démon ho chce odtáhnout k oné pacientce, k té malé víle s úsměvem plným očekávání.

Ocitá se v jakémsi transu.

Téměř nedokáže odvrátit pohled.

Démon je utkaný z milionů poletujících much.

Vysoká, nejasná postava.

Žena v místnosti číslo jedna zase začala křičet a oni rychle sesbírají věci a vynesou pytle s odpadem.

„Musíme za ní," řekne ošetřovatel. „Ale kdybys mezitím ohlídal Jasmin na čtyřce… asi se chce zase osprchovat."

„Tak jo," odpoví Tommy, přestože už by vlastně měl mít volno.

Poděkují mu a odemknou dveře ke křičící ženě.

Tommy si umyje ruce a pak přejde k pokoji číslo čtyři a vidí, že Jasmin už přešla do jednoduché koupelny. Zastaví se před pozorovacím okýnkem. Ze strany personálu je na okně žaluzie, nikdy však nebývá stažená.

Jasmin stojí ve sprše, je tak blízko, že nebýt skla mezi nimi, mohl by se jí dotknout. Z vody se páří a ona už má úplně červená ramena.

Je ostříhaná nakrátko, obličej má ztrhaný pláčem, těžká prsa se světlými dvorci, převislé břicho a tmavé, prošedivělé ochlupení v klíně.

Nabírá si ze zásobníku další a další mýdlo a silou se drhne mezi nohama.

Od pětatřiceti let, kdy se stala obětí hromadného znásilnění, byla opakovaně v ambulantní psychiatrické péči, ale před

rokem se vloupala do bytu k mladému páru v Gustavsbergu, který několik dnů sexuálně mučila, až nakonec oba vykrváceli.

Když Jasmin pochopí, že ji někdo pozoruje, odvrátí se od okna. Na zádech i hýždích má hluboké jizvy po škrábancích. Znovu a znovu si do dlaně pumpuje mýdlo, mazlavá voda ani nestačí kanálkem odtékat.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se ošetřovatel za Tommyho zády.

„Pořád se mydlí, myslím, že s tím nedokáže přestat,“ odpoví Tommy a upraví si kšiltovku.

„Já vím, jdeme za ní.“

„Dobře.“

„Díky za pomoc,“ řekne ještě kolega.

„Jasný, v pohodě,“ přikývne Tommy.

Opustí observační oddělení a vykročí temnou noční chodbou podél zavřených dveří do jednotlivých pokojů k východu.

Jeho růžové pantofle na linoleu klapou.

Snažil se všem vysvětlit, že když si je objednával, na obrázku v katalogu měly černou barvu.

V chodbách se touto dobou, kdy se mají všichni uložit ke spánku, obvykle pohybuje spousta personálu.

Ale teď je na oddělení ticho, až příliš velké ticho.

Připomíná to podivnou prázdnotu, jaká vzniká před bouřkou, když svět jako by zadržel dech a ptáci přestanou zpívat.

Tommy si vzpomene na Feliciin zvláštní pohled, když před chvílí odcházela. Jako by i ona měla nějakou nepříjemnou předtuchu.

Světlo slabého nočního osvětlení se na podlaze modře leskne.

Tommy si všimne zvláštní malé hvězdičky ze stonků a tenkých kořínků, která leží v rohu mezi vlasy a chuchvalci prachu.

Nejasně vnímá jakýsi praskavý zvuk, jako statická elektřina, jako jemné praskání, které člověk zaslechne, když si přes hlavu přetahuje svetr.

Má pocit, jako by se ocitl v jakémsi meziprostoru skutečnosti.

Možná z vedlejšího oddělení otevřel špatné dveře a vstoupil do paralelní chodby.

Nosem nasaje pach připáleného jídla a jeho vnímání času se rozkolísá.

Po deseti metrech se chodba láme do pravého úhlu a potom dalších dvacet metrů vede k části pro personál.

Tommy si uvědomí, že je najednou ostražitý.

Cítí, že šedý démon je blízko. Ucítí, jak mu po zádech přeběhne mráz, zastaví se a ohlédne.

Napíná oči, aby v přítmí lépe viděl.

Nad zavřenými dveřmi k víle tuší ve tmě vlnivý pohyb.

Lesklé části zámku se blýskají.

Zezadu na něj dopadne jakési poskakující světlo a on se jako ve snu otočí.

Všechno je jako obvykle.

Už neví, jestli to světlo opravdu zahlédl.

Dveře do jednoho pokoje jsou otevřené. Dojde k nim, přimáčkne je a zabere za kliku. Zámek nezapadl. Zkusí je zavřít větší silou a v té chvíli na něj ze strany dopadne drobné světýlko.

V dálce, až tam, kde se chodba stáčí doleva, se ve vzduchu třpytí jakési drobné zářící body.

Srdce mu teď buší rychleji.

Sevře v ruce svůj osobní alarm a opatrně kráčí dál.

Ve vzduchu přibývají další zářivé tečky a Tommy si vzpomene na Sally a její světlušky v hlavě.

Pach spáleného jídla je teď ještě silnější.

Vířících světelných teček je čím dál víc.

Tommy dojde až k ohybu chodby a zastaví se.

Až na slabounké praskání všude panuje naprosté ticho.

Zadrží dech, vykročí za roh a vtom vyjekne hrůzou.

Tělo mu zaplavuje adrenalin.

Žhnoucí jiskry proudí až k němu.

Na konci chodby, pět kroků od oddělení personálu, hoří veliká pochodeň.

Na kolenou tam klečí hořící člověk.

Mohutné plameny šlehají do výšky.

Strop už se vznítil.

Jako by se kolem té osoby ovíjel hořící had.

Vlasy jí planou, ústa má otevřená.

Křičí strašlivou bolestí, ale slyšet není vůbec nic.

Tommy stiskne tlačítko osobního alarmu a teď vidí, že ta hořící postava je Felicia. Z nosu jí teče krev, tváře má černé. Jedna paže se jí ohýbá v podivném úhlu, protože se šlachy stahují. S praskotem se zhoupne a pak se v plamenech pomalu skácí na bok.

3

Květnové světlo dopadající do kaple Svatého kříže na Lesním hřbitově je jakousi bledou připomínkou pomíjivosti života.

Sál je stroze modernistický, otevřený prostor rámuje hrubý pískovec a světlé severské dřevo.

V presbytáři stojí bílá rakev.

Síní se nesou těžké akordy varhanní verze *Pohřebního pochodu* Fryderyka Chopina.

Komisař Joona Linna i komisařka Saga Bauerová sedí úplně vzadu vlevo a čekají, až nastane čas připojit se k černě oděnému průvodu.

Na rakvi stojí zarámovaná fotografie Felicie.

Přestože je na snímku dospělá, podobá se holčičce, jíž Joona kdysi zachránil život.

Za truchlícími příbuznými následuje řada přátel, kteří se přišli rozloučit.

Joona se Sagou vstanou až mezi posledními a středovou uličkou pomalu následují dva Feliciiny kolegy z Helixu.

Muž před nimi podpírá starší ženu, a když procházejí okolo rakve, konejšivě ji pohladí po ruce.

Joona se nad hromadou květin setká s jejím pohledem — její akvamarínově bledé oči působí nečekaně uklidňujícím dojmem.

Zdá se, že by mu ráda něco řekla, ale pak si to rozmyslí a sklopí hlavu. Muž ji pak odvede zpátky na její místo.

Joona i Saga s těžkým srdcem položí každý svou rudou růži mezi ostatní a se skloněnými hlavami se vrátí do lavice.

Po zádušní bohoslužbě se vydají k východu, poděkují knězi a pokračují za Feliciiným bratrem Mikaelem, který spolu s její nejlepší kamarádkou sedí u prosklené stěny.

Vyjádří mu soustrast, Mikael poděkuje a zamyšleně si je prohlíží.

Když se Joona se Sagou otočí a vykročí pryč, zaslechnou, jak za nimi Mikael šeptá: „Počkejte, počkejte, prosím."

Zastaví se, otočí a znovu na něho pohlédnou.

„Chci vám poděkovat za ty roky, které jste mně a Felicii dali," řekne Mikael. „Možná jsme ten čas mohli využít líp, ale cesta nazpátek byla dlouhá… pro nás oba."

„Jsme jenom lidé," přikývne Joona.

Mikael s pomocí Feliciiny přítelkyně vrávoravě vstane, poděkuje jí, přistoupí k nim o krok blíž a tlumeným hlasem promluví:

„Je tu jedna věc, kterou… Určitě je to jenom hloupost, ale prostě vám chci říct… že předminulý týden, když Felicia přišla z práce, našla ve svém oblečení kousek papíru… Nějaký pacient jí potají zastrčil do kapsy lísteček, na kterém stálo, že je odsouzená za zločin proti Veličenstvu."

„Co si o tom myslíte?" zeptá se Saga.

„Felicia o tom mluvila trochu žertem, ale vím, že jí to bylo nepříjemné a že to nedokázala pustit z hlavy," vysvětluje Mikael a ztěžka polkne.

„Jak to víte?" zeptá se Joona.

Mikael má červené tváře a oči zalité slzami.

„Nevím, měl jsem takový pocit," odpoví a několik vteřin trvá, než dokáže pokračovat, „ale pár hodin předtím, než zemřela, tak… tak mi poslala zprávu, esemesku. Nemůžu na to přestat myslet, protože jsem zrovna spal, vzal jsem si prášek na spaní a šel si brzo lehnout… Psala, že se trochu bojí tmy. Přečetl jsem si to až ráno, ale to už bylo pozdě…"

„Rádi se podíváme na váš mobil," řekne Joona.

„Samozřejmě, to…"

„Jakmile budete mít pocit, že to zvládnete," dodá.

„Zklamal jsem ji," zašeptá Mikael a na chvíli sevře rty, aby se pokusil zastavit pláč. „Psala, že… Felicia mi napsala, že má pocit, jako by kolotoč změnil směr a teď se otáčí… nazpátek do zlého snu."

••••••••••••

Hmatatelnost přítomného okamžiku — sluneční paprsky na kůži, vzduch v plicích, vítr v korunách stromů — člověk se nikdy necítí tak blahodárně jako po pohřbu.

Oba si nasadí sluneční brýle a kráčejí po svažité cestě dolů.

Joona má na sobě černý oblek, bílou košili a černou kravatu.

Saga si své plavé vlasy spletla do úhledného dlouhého copu a oblékla si černou sukni, černé sáčko přes přiléhavý top a černé silonky i lodičky.

Se svou zářivou, světlounkou pletí, symetrickými rysy a nebesky modrýma očima je jako vždy nádherná.

Předběžné vyšetřování Feliciiny vraždy vede oddělení závažných trestných činů policejního okrsku Stockholm Jih. Pracují na něm už skoro dva týdny, a přestože nedosáhli valných výsledků, nechtějí požádat Národní operativní oddělení o pomoc.

Felicia byla zavražděna v půl desáté večer na uzavřeném oddělení H1, v chodbě s řadou dveří vedoucích do pokojů pacientů. Všechny kamery a detektory kouře byly předtím zneškodněny — buď zakryty, nebo jinak zablokovány. Před upálením někdo Felicii pevně svázal prostěradly namočenými do acetonu. Policie nemá žádného podezřelého a výslechy jsou ztížené jednak lékařským závazkem mlčenlivosti, jednak tím, že řada možných svědků trpí závažnými duševními poruchami.

Joona a Saga opustí hřbitov, pokračují do dunivé temnoty pod železničním mostem a pak znovu vyjdou na slunce.

Saga zaparkovala auto před dvoupatrovým domem, ve kterém vedle sebe sídlí thajské masáže a kancelář pohřební služby.

Vytáhne klíčky od stříbrného Jaguaru S-Type ze šedesátých let s poškrábaným lakem, prasklým čelním sklem a zablácenými koly.

„Zločin proti Veličenstvu," zopakuje Joona.

„Vždyť jí ten lísteček nemusel dát do kapsy ani žádný z pacientů," poznamená Saga.

„Ne, já vím…"

„Stejně dobře se to mohlo stát kdekoli mimo ústav."

Obejmou se a Joona dojde ke svému černému BMW, svlékne si sako, odloží ho na zadní sedadlo a posadí se za volant.

Než nastartuje a vycouvá z místa, ještě si trochu uvolní kravatu a rozepne límeček u košile.

Joona má krátké plavé vlasy, které se mu neposlušně vlní, šedé oči a úsměv, při kterém se mu ve tvářích dělají dolíčky.

Košile se mu napíná přes svaly na ramenou a pažích.

Celé jeho tělo i pohyby svědčí o dlouhém špičkovém vojenském výcviku v nekonvenčním boji nablízko a bojových operacích v městském prostředí.

Joona už mnoho let pracuje jako operativní kriminální komisař na celostátní úrovni a vyřešil více složitých případů sériových vražd než kterýkoli jiný policista v severní Evropě.

Občas, když dokončí případ nebo dosáhne podstatného průlomu v předběžném vyšetřování, odmění se malou mincí z hořké čokolády.

Cestou přemýšlí nad tím, jak moc se Saga změnila od oné veliké zimní bouře a případu, který začal vraždou v bredängském kempu.

Tehdy, po osudovém honu na Pavouka, ještě byla jen stínem sebe samé.

Teď je konečně komisařkou Národního operativního oddělení a Joona doufá, že brzy dostanou svolení pracovat zase spolu jako tým.

Vypadá to, že Saga je skutečně na cestě k uzdravení.

Vrátila se k trénování ve svém boxerském klubu a obnovila vztah s Rickem Santosem.

••••••••••••

Saga vstoupí do domu na Tavastské ulici, kde bydlí, a pokračuje po schodech nahoru. Joona jí volal z auta a ptal se, jestli nechce s ním a s Valerií povečeřet.

Saga však cítí, že teď chce být jen s Rickem, dát si v jeho náruči skleničku vína, cítit teplo jeho těla a slyšet tlukot jeho srdce.

Během posledních dvou let Saga u Joony s Valerií povečeřela a přespala mockrát. Joona dohlédl na to, aby nikdy nevynechala termín u psycholožky, a v podstatě si u nadřízených vynutil, aby ji přijali zpátky na operativní oddělení.

Joona je pro Sagu jako starší bratr, kterého vždycky potřebovala, a jemu zase pomáhá udržet v životě rovnováhu a klid jeho žena Valeria.

Saga se nerada ohlíží do minulosti, ale když se před čtyřmi roky v boxerském klubu seznámila s Rickem Santosem, byla

na tom hodně zle. Měla sebedestruktivní sklony a po všech ztrátách, které jí způsobil Jurek Walter, byla psychicky úplně zlomená.

Zkusila se vrátit k boxu, aby přišla na jiné myšlenky, a bušila v klubu do boxovacího pytle tak intenzivně, až zapomínala na čas.

V krátké pauze chvíli sledovala Ricka, jak trénuje v ringu — a najednou ten mladík stál před ní, osprchovaný a převlečený.

Začali si povídat a ona rychle pochopila, že je do ní tajně zamilovaný už od chvíle, kdy ji před několika lety viděl zvítězit v zápasu s jednou mladou Maďarkou.

Když zjistila, že sprchy v dámské šatně jsou mimo provoz, přijala jeho nabídku, aby se zašla osprchovat k němu domů, přestože sama bydlela blíž.

Jeho pozornost jí lichotila. Jela s ním do jeho bytu v Barkarby a vyspala se s ním.

Ukázalo se, že Rick je něžný a vnímavý milenec a při milování se nezaměřuje na výkon, ale na smyslnost a absolutní přítomnost v daném okamžiku.

Vzhledem k jeho mládí to Saga vůbec nečekala. Sama dokonce zapomněla, že sex může být tak dobrý a jako vlna štěstí přetrvávat v těle po zbytek dne.

Když vyšla z jeho bytu a venku se nadechla večerního vzduchu, uslyšela ho, jak volá její jméno. Poté co se otočila, Rick stál nahý na balkoně a mával jí.

Tehdy mu bylo teprve třiadvacet, byl považován za vycházející hvězdu boxerského klubu, o dva roky později ho vybrali do olympijského týmu a ve své váhové kategorii skončil na pátém místě.

Po prvním večeru spolu navázali opatrný vztah, který Saga ukončila poté, co se rozpoutal hon na Pavouka.

Když bylo po všem, Saga byla psychicky naprosto na dně a nikdo kromě Joony nevěřil, že se ještě někdy vrátí do života.

A jako obvykle měl pravdu — minulé léto Saga začala zase boxovat. Rick byl teď v klubu jako mladý král. Nad recepčním pultem visela ve světle starého automatu na nápoje jeho velká fotografie z olympiády.

Zašli spolu do kavárny ve vedlejší ulici a Saga se mu omluvila a částečně mu vyprávěla, co ji potkalo.

Rozhodli se, že na to půjdou pomalu, že nejdřív zkusí být jen přátelé, a o dvě hodiny později se u Sagy doma dvakrát pomilovali.

Často si vybavuje jeho slova v kavárně, než odjeli k ní domů: „Sago, zkoušel jsem randit s jinýma, ale bylo to vůči nim strašně nefér — zasloužily si mnohem víc, protože moje srdce už bylo zabrané," řekl Rick a vzal její ruce na stole do svých.

Varovala ho, že žít v její blízkosti není snadné, a on se jí zahleděl do očí a odpověděl: „Nechci to mít lehké, chci tebe, přesně takovou, jaká jsi."

Od té doby jsou spolu každý den a Saga nikdy v životě nebyla šťastnější. Loni na Vánoce Rick pronajal svůj byt a na zkoušku se k ní nastěhoval.

Jednou večer v kuchyni jí řekl, že by si přál mít s ní děti, a ona od té doby nosí jeho slova v srdci jako poklad.

Saga vystoupá poslední schody do svého poschodí, vidí, že dveře jejího bytu jsou pootevřené — a okamžitě pomyslí na pistoli ve skříni na zbraně.

Uklidní se, připomene si, že jí teď nic nehrozí, že se její život vydal novým směrem.

Přesto ze sebe nemůže setřást ostražitost.

Opatrně za sebou zavře a zamkne dveře, vidí Rickovy černé tenisky v botníku a koženou bundu na věšáku, jako obvykle s jedním rukávem naruby.

Doléhá k ní tichá hudba.

Saga si vyzuje lodičky, vezme dlouhou kovovou lžíci na boty a tiše vstoupí do chodby. Na dřevěné podlaze jí to v punčochách klouže. Zastaví se vedle otevřených dveří do kuchyně, rozepne si sako, aby se mohla snáz hýbat, vzchopí se a tiše vstoupí do kuchyně.

Stůl je prostřený, uprostřed hoří svíčka, Rick otevřel láhev červeného vína a stojí u sporáku a vařečkou cosi míchá v hluboké pánvi.

Z malého reproduktoru tiše zní píseň Zary Larssonové.

Rick se otočí, s úsměvem zavrtí hlavou a řekne, že si nikdy nezvykne na to, jak moc je krásná.

„Dveře byly otevřené," řekne Saga a odloží lžíci na komodu.

„Jako moje srdce pro tebe," pronese Rick nadneseně romanticky.

„Haha."

Saga přistoupí k Rickovi, políbí ho a pošeptá mu do úst, že ho chce hned teď.

4

Tommy Kiefer sedí na pohovce doma u své bývalé přítelkyně Alyssy. Rozepnul si větrovku, ale čepici s kšiltem dozadu si nechal jako vždycky na hlavě. Jeho boxer Buddy mu leží na klíně, přestože je na to vlastně moc velký.

Od zavraždění Felicie pociťuje Tommy zvláštní klid, skoro jako by v nitru zamrzl, říká si.

Alyssin nový přítel Ken sedí na křesle, světlé vlasy sepnuté v ohonu má přehozené přes opěradlo, nohy na skleněném stolku před sebou, popíjí kouřovou whisky a dívá se na dokument o dobývání Ameriky Španěly.

Tommy, který povečeřel v restauraci Grillpalats, má v ústech chuť syrové cibule. Buddy mu očichává obličej, rychle dýchá, ale ví, že olíznout ho nesmí.

Tommy si psa pořídil rok předtím, než se seznámil s Alyssou, a dnes přišel, aby spolu podepsali smlouvu o převodu vlastnictví.

Alyssa by měla Buddyho ráda u sebe, je zvyklá, že ji doprovází při ranním běhání, a cítí se s ním bezpečněji.

„Víš to jistě?“ zeptá se ho.

„Jasně, potřebuješ ho… mnohem víc,“ odpoví Tommy tiše.

„A nebude ti smutno?“

„Ne, nech toho… nebo trochu, jasně že jo.“

Alyssa před něho na skleněný stůl položí formulář a propisku.

„Alysso… řekni ještě jednou tamto,“ ozve se Ken, aniž spustí oči z obrazovky.

„Co myslíš?“ zeptá se Alyssa.

„Když srovnáváš mýho a Tommyho ptáka a…“

„Nech toho,“ odbude ho unaveně Alyssa.

„Ale no tak,“ trvá na svém Ken a usmívá se na ni. „Jak jsi to říkala? Říkalas, že ten jeho byl jako…“

„Přestaň!“ okřikne ho Alyssa ostře.

„Vždyť to byla jen legrace,“ opáčí Ken, jako by šlo jen o nepovedený vtip.

„Půjdeme do kuchyně?“ navrhne Alyssa tiše Tommymu.

„Stejně už musím jít."

Tommy vezme propisku a podepíše formulář.

„Děkuju," zašeptá Alyssa.

„Nezapomeň si kšiltovku," poznamená Ken.

Alyssa s Buddym vyprovodí Tommyho do předsíně. Alyssa mu řekne, aby si Kena nevšímal, a poděkuje mu, že jí nechá psa. Buddy je zmatený, protože si myslel, že půjde s Tommym. Když si však Alyssa klekne k němu na podlahu, obejme ho okolo krku a políbí, uklidní se.

••••••••••••

Teď Tommy sedí v denní místnosti v Helixu a společně se dvěma svěřenci se dívá na dánskou verzi *Hotelu Paradise*.

Cestou na kole do práce zažíval pocity děsivé prázdnoty. Poslouchal kapelu Suisideboys a na parkovišti viděl mrtvého ptáka, přejetou vránu — jen krev, hromádka peří a jedna trčící noha.

Mladý pacient jménem Oliver si zakrývá oči, když jeden z účastníků reality show se širokým úsměvem v rozhovoru přiznává své lži.

Sally sedí vedle Tommyho, obírá ze sladkého šneka zrníčka cukru a nepřítomně si je vkládá do úst. Zaslechl, že si během soudního procesu vytrhala všechny nehty. Náplast na jednom prstu má trochu odchlípnutou, takže jí odhaluje zjizvenou růžovou tkáň.

Feliciina vražda v poslední době značně ovlivnila život na odděleních H1 i Omega. Po dva týdny sem každý den jezdila policie. V chodbách se pohybovali policejní technici, zkoumali zámky a alarmy a shromažďovali materiál z bezpečnostních kamer.

Policisté celé hodiny vyslýchali pacienty i zaměstnance.

Tommy byl u výslechu třikrát a snažil se povědět úplně všechno, přesto měl pocit, že ho z něčeho podezírají.

Nejspíš to vypovídá víc o něm samém než o vyšetřování.

Personál měl navíc krizovou schůzi, velké vzpomínkové setkání s minutou ticha a spoustou květin a svíček — a každému se také dostalo psychologické podpory a všichni měli možnost si pohovořit s kaplanem.

Tommy během těchto týdnů pochopil, jak důležitá pro něj Felicia byla — jako starší sestra, která svému bráškovi postupně dává různé klíče ke světu.

Naším cílem se nikdy nesmí stát držet lidi pod zámkem, řekla jednou. Je to jednoduché, ale zároveň důležité. Soudní psychiatrická péče není trest.

Tommy by si přál mít příležitost Felicii říct, jak moc pro něho znamenala.

Měl by lepší pocit, kdyby se dozvěděla, že cítí, že je díky ní lepším člověkem.

Úplně jako by mu nabídla cestu zpátky od chyby, které se dopustil, když ve své osamělosti a zoufalství sexuálně zneužil ženu, kterou měl správně utěšovat jako smutnou mladší sestřičku.

Feliciina nejbližší kolegyně, psychiatrička Gloria Madsenová, má teď dvojnásobek práce, dokud se personálnímu řediteli nepodaří najít po ztrátě náhradu.

Gloria je štíhlá a přívětivá žena v důchodovém věku, se světle modrýma očima, vrásčitým obličejem a šedými vlasy.

Minulý týden pozvala Tommyho na osobní schůzku a zeptala se ho, jestli by stál o bližší spolupráci s ní a o vyšší odpovědnost.

„Felicia o tobě měla vysoké mínění, říkala, že ti to s pacienty jde… a že by ses prý měl dál vzdělávat."

„Budu moc rád," odpověděl.

„Důvěřuju jí a mám v úmyslu udělat z tebe na toto přechodné období svoji pravou ruku."

„Páni… Udělám, co budu moct," řekl.

„A v tom případě máš i velkou šanci vyjednat si lepší plat."

„To není zrovna moje silná stránka," přiznal Tommy.

„Stačí, když mi řekneš, že si zasloužíš zvýšení platu."

„To asi říct nedokážu," odpověděl.

„Tak já ti pomůžu. Dívala jsem se na to a myslím si, že si zasloužíš zvýšit plat o padesát procent," řekla a usmála se.

••••••••••••

Než se večer začnou podávat léky a světla v chodbě se zhasnou, pacienti se začínají vracet do svých pokojů.

Nelson Olson-Person mohl opustit observační oddělení a umístili ho na H1. Během dne byl mlčenlivý, ale dvakrát se začal svlékat donaha, a tak ho ošetřovatelé museli zastavit a odvést do jeho pokoje.

Pacienti měli k dispozici pietní stolek, na kterém mohli rozsvěcet elektrické svíčky a do košíčku ukládat pozdravy, které pro Felicii napsali. Celé se to ale pokazilo, když jeden pacient s myslí zahalenou demencí začal vykřikovat, že oheň očistil tu děvku od hříchů.

Vedení si vypůjčilo kolegy z jiných oddělení a v prvním týdnu po vraždě navýšilo personál na H1 tak, že počet zaměstnanců byl skoro takový, jaký by měl správně být. Teď už se však vrátili k obvyklému podstavu personálu.

Adidas se stále odmítá vzdát peněz, které vyhrál v Monopolech, a dát je ostatním, kteří by si taky chtěli zahrát. Pořád opakuje, že ztluče každého, kdo se mu je pokusí vzít.

Sally dvěma prsty přimáčkne pečivo bez cukru k papírovému talířku, vyčerpaně vzdychne a sklouzne z pohovky na podlahu. Skončí napůl pod stolem a zvedne obličej k Tommymu.

„Do háje, musím jít spát," řekne. „Můžeš jít se mnou a podívat se mi na pokoj? Jen jestli je všechno… no víš, jak má být… žádný podivnosti, žádný nový dveře ani nic podobnýho."

„Dobře, jen se domluvím s kolegy," odpoví Tommy a vstane.

„Pospěš si," přikývne Sally.

Tommy zajde za dvěma dalšími ošetřovateli, a když získá jejich souhlas, vrátí se k pohovce.

„Tak půjdeme?" zeptá se.

„Klídek," odpoví Sally a sklouzne až na podlahu.

„Asi budeš muset vstát, jestli…"

„Přestaň žvanit, blbečku," řekne pacientka s předstíraným finským přízvukem a s nespokojeným funěním se zvedne na nohy.

Společně vyjdou z denní místnosti a spolu s ostatními vykročí chodbou k pokojům.

Ráno Sally tvrdila, že ji její démoni začali častovat škaredými dárky. Ukázala Tommymu, co našla pod polštářem. Byla to drhaná krajka ze spletených vlasů — rozvolněný vzorek připomínající hvězdu nebo hubeného člověka s příliš dlouhými údy.

Tommyho růžové sandály na linoleu povrzávají.

Místo výměny byly nespolehlivé zámky opraveny, pořád však nefungují tak, jak by měly, a personál byl proto informován o nových pravidlech týkajících se bezpečnosti.

„Já jen, že teď po tom nálezu pod polštářem mám strašně špatnej pocit," říká tlumeně Sally cestou v chodbě.

„Povídej."

„Pro mě… je to, jako bych stála na jedoucím pásu, který ujíždí do tmy… Hlasy volají, a když neodpovídám, odpovídají si mým hlasem samy."

„A co volají?" zeptá se Tommy a obrátí se k ní.

„Všechno, co musím udělat já, všechno, co oni udělají se mnou… až dojedu do tmy."

Procházejí okolo poškrábaných dveří pokojů s odřenými zárubněmi a minou plechové dveře, za kterými je komora s ručníky a čisticími prostředky. Jsou vyboulené od kopanců a úderů.

Vtom se ozve mechanický zvuk. Tommy nedokáže říct, z jakého směru vychází. Možná zní jen v jeho hlavě jako jakýsi druh tinnitu. Podívá se na Sally, ale ta kovové tikání zřejmě nezaslechla.

Zvuk připomíná tikot malé natahovací opičky, se kterou si Tommy hrával v dětství. Jakmile pustil klíček na jejích zádech, opička začala tlouct na bubínek na břiše a zároveň se houpavě pohybovala kupředu.

„Mluvila jsi o těch hlasech s Glorií?" zeptá se Tommy.

„Psychofarmaka jsou jako špunty do uší, hlasy stejně zůstanou…"

Kdesi před nimi se ozvou rychlé šustivé kroky a po nich následuje tvrdá rána, jako kdyby někdo udeřil do podlahy polenem.

„Au," zašeptá Sally.

Pronikavý výkřik z vedlejší chodby je oba přiměje náhle se zastavit. Znělo to skoro jako výkřik malé holčičky na pouti.

„Co se to děje?" zamumlá Tommy.

Zpoza rohu vyklopýtá Nelson. Zastaví se a hledí na ně prázdnýma očima. Měl by být zamčený ve svém pokoji.

Mohutná postava se mírně kymácí.

Nemá kalhoty, ale přirození má skryté pod převislým břichem.

Z konečků prstů mu cosi odkapává.

Namáhavě dýchá, zvedne krvavé dlaně a blíží se k nim.

Tommy zašátrá po osobním alarmu, který má zavěšený na krku, sevře ho v ruce a stiskne červené tlačítko.

„Nelsone! Jste zraněný?“ zeptá se zvýšeným hlasem.

Mohutný muž na něj jen zasněně hledí.

„Byl to ten nový pacient… vybuchl, vybuchla mu hlava,“ zamumlá.

„Běž do svého pokoje,“ obrátí se Tommy k Sally. „Přijdu za chvilku, dej mi jen pár vteřin.“

K Nelsonovi už přibíhá kolega Jamal a pokouší se ho odvést zpátky do jeho pokoje.

Zezadu se s dusotem blíží další ošetřovatelé. Tommy projde kolem Nelsona a pospíchá do další chodby.

Na jejím konci kdosi leží v kaluži krve. Na dveřích oddělení Omega je asi metr nad zemí krví namalovaná květina.

Krev z obrázku pomalu stéká dolů.

Pacient jenom poškubává nohama.

Tommy v krku cítí stoupající nevolnost. Chuť cibule se mísí s pachem krve.

Sally ho mine, doběhne k tělu a pokouší se smát, i když má v očích děs.

Tommy se sesune podél stěny a posadí se na podlahu.

K Sally doběhnou dva kolegové a zvednou ji. Když ji odvádějí nazpátek, Tommy zaslechne, jak pacientka šíleným hlasem šeptá, že světlušky roztrhly Hectorovi hlavu zevnitř.

5

Zvoní telefon a Saga se s bušícím srdcem vytrhne ze spánku. Je čtvrt na sedm ráno a Rick ještě spí zády k ní. Saga najde svůj mobil na podlaze pod saténovou noční košilkou a vzpomene si, že se po večeři znovu milovali a pak usnuli v objetí s oknem otevřeným do květnové noci.

„Saga," přijme tiše hovor.

„Přijeď na oddělení, jak nejrychleji můžeš," řekne Joona.

Saga projde nahá bytem, spěšně se osprchuje, oblékne se, ze skříně na zbraně si vezme pistoli a chvátá ven.

Když Saga vstoupí do pracovny šéfa Noaha Hellmana, Joona už sedí v křesle, dlouhé nohy natažené před sebou.

Právě jejich nadřízenému vypráví o lístečku se vzkazem o zločinu proti Veličenstvu, který Felicia našla v kapse.

Opěrka kancelářské židle zavrže, když se Noah obrátí k počítači a něco si zapíše. Je bledší než obyčejně, světlé vlasy mu padají do očí a dnes ráno se neoholil.

Noah má na sobě sportovní boty, džíny a žluté tričko s nápisem *Šéf roku (podle mě, teda)*.

„Dáte si kávu?" zeptá se Sagy asistentka ředitele.

„Až trochu později, jestli můžu," odpoví Saga a posadí se do rohu pohovky.

„Magdo," obrátí se Noah přívětivě ke své asistence. „Můžeš nás nechat chvíli o samotě?"

„Jistě," odpoví Magda, odejde a tiše za sebou zavře dveře.

„Co se stalo?" zeptá se Saga.

Noah si rukou pročísne vlasy, vstane, vezme svůj notebook a položí ho na konferenční stolek, aby všichni viděli na monitor.

„Helix včera večer, totéž oddělení," řekne a spustí přehrávání videa.

Digitální hodiny bezpečnostní kamery ukazují 21:21. U dolního okraje záznamu zároveň stojí: *H1: dveře odd. Omega*.

Kamera se širokoúhlým objektivem zaznamenává od stropu osvětlenou chodbu s lesklým linoleem, zavřenými dveřmi

do jednotlivých pokojů a šedými bezpečnostními dveřmi přímo vepředu.

Do záběru přichází pacient a zastavuje se pod kamerou, která ho zabírá takřka přesně shora. Tmavohnědé vlasy má vzadu rozcuchané. Klesne do dřepu a objímá se pažemi. Chvíli tak roztřeseně sedí, potom se jednou rukou zapře o podlahu a vstane.

Zdá se, jako by mluvil sám se sebou, jednou rukou odmítavě gestikuluje a pak se zničehonic rychle rozběhne chodbou.

V běhu se předkloní a obrovskou silou narazí hlavou přímo do šedých kovových dveří.

Jako uhynulé zvíře dopadne velmi prudce na břicho.

Pod obličejem se mu rozlévá krvavá kaluž. Chvíli křečovitě kope nohama a pak zůstane nehybně ležet, jen chodidla sebou škubají.

Z veliké skvrny na dveřích pomalu stéká dolů krev.

Vtom do záběru ze stejného směru vstoupí otylý muž bez kalhot, dojde až k mrtvému, rozkročmo se nad ním postaví, skloní se, téměř něžně uchopí rukama jeho obličej, napřímí se, otočí a kráčí nazpátek.

Noah vypne přehrávání a zavře počítač, přejede si dlaní přes ústa a zvedne k nim horečnaté oči.

„Ten muž, který si vzal život, se jmenuje Jens Hector," pronese šéf. „Byl to kolega, policista, kterého minulý týden umístili na oddělení v utajení jako pacienta."

••••••••••••

Po ztrátě svého infiltrátora policejní okrsek Stockholm Jih formálně požádal Národní operativní oddělení o pomoc s předběžným vyšetřováním na vysoce rizikovém oddělení psychiatrické léčebny Helix.

Noah, Saga a Joona začnou společně procházet veškeré materiály k vyšetřování, výsledky ohledání místa činu, seznamy zaměstnanců a pacientů, vstupy, oprávnění, pravidla zamykání a spouštění alarmu, záznamy z venkovních i vnitřních bezpečnostních kamer.

Výslechy zaměstnanců události nijak neozřejmily. Pravidla týkající se mlčenlivosti jim znemožnila konkrétně mluvit o jednotlivých pacientech.

Oproti tomu rozhovory s pacienty přerostly v labyrint paranoidních a víceméně fantaskních postřehů a názorů.

Tato extrémní situace vedla k tomu, že se policie pro účely vyšetřování rozhodla na oddělení umístit jako pacienta tajného infiltrátora.

„Vy jste o tom věděl?" zeptá se Saga.

„Ne, zasvěceni do toho byli jen jeho nejbližší nadřízení," odpoví Noah.

„Aha," přikývne Saga zamyšleně.

„A v zásadě to nebyl špatný nápad," pokračuje Noah. „Hectora vyhodnotili jako nejvhodnějšího, jako psychicky stabilního… Pocházel z běžné rodiny v Helsingborgu, byl ženatý a měl jedenáctiletého syna."

„Můžu říct, že aby člověk v takovém prostředí vydržel, musí mít opravdu mimořádnou psychickou odolnost," konstatuje Saga.

„Je to určitě těžké, ale i tak, zdá se to… chci říct, byl to jeden z nás, jeden z nejlepších… a trvalo to jen sedm dní, jenom sedm dní…" poznamená Noah, jako by tomu, co se stalo, ještě pořád nemohl uvěřit.

„Z vlastní zkušenosti můžu říct, že ztratit sám sebe je mnohem snazší, než by člověk řekl. Když vám dávají léky, omývají vás jako dobytek… když přijdete o jakýkoli osobní prostor," vysvětluje Saga. „Když dostáváte prášky, injekce, přivazují vás, izolují… a nevím… v podstatě vám v nitru nezůstane skoro nic z toho, o co se běžně můžete opřít."

„A pak to začne být velice nebezpečné," poznamená tiše Joona.

„Vlastně nechápu, proč se rozhodli tohle riziko podstoupit," pokračuje Saga.

„Bylo to pro ně těžké rozhodování," vysvětluje Noah a krátce si odkašle. „Stejně jako to bude těžké rozhodování pro mě a… Co je teď třeba mít na paměti, co já musím mít na paměti… a je to opravdu důležité… Jde o to, že tři pacienty z oddělení H1 za dva týdny čeká posudek ohledně propuštění… což může znamenat, že budou přemístěni na jiné oddělení nebo postupně přejdou do ambulantní péče."

„Takže se vrah může brzy dostat ven mezi lidi," konstatuje Saga.

„Ano… tak to je, to se může stát," odpoví šéf.

„Dva týdny," řekne si Saga spíš pro sebe.

„Co myslíte, že bychom měli udělat?" zeptá se Noah.

„To je těžké," zašeptá Joona.

„Co sestavit supertým, zapojit jen ty nejlepší, Nålena, Erixona… Johana Jönsona?" navrhne Saga.

„Vy dva chcete pracovat spolu, že?" pokračuje Noah.

„To přece dobře víte," přikývne Joona.

„Dobře, takže… budu k vám upřímný a chci, abyste mě vyslechli," začne Noah. „Ještě jsem se nerozhodl, ale důvodem, proč jsem si vás zavolal a proč jenom vás dva, je, že mám v hlavě určitou prvotní myšlenku."

„Já to věděl," vydechne tiše Joona.

„Chtěl bych, abyste tam vy, Sago… šla v přestrojení jako pacientka, přesně jako Hector, a vy, Joono, zatím povedete vyšetřování zvenku jako…"

„To se mi nelíbí," namítne Joona.

„Ale Saga jako jediná z celého oddělení pracovala operativně pro bezpečnostní policii a jako jediná má zkušenost s dlouhodobou infiltrací."

„Je to příliš nebezpečné," zavrtí hlavou Joona.

„Sago, už jste to dělala a zvládla jste to," obrátí se Noah přímo k ní.

„No, spíš nezvládla," odpoví Saga. „Přežila jsem, to je pravda, ale zničilo to velkou část mého života, rozpadl se mi… přišla jsem skoro o všechno."

„Jenže tehdy jste byla zavřená společně s Jurkem Walterem… a jak jsem pochopil, nic horšího už snad být nemůže."

„Půjdu tam místo ní," navrhne Joona.

„To nejde… na stejném oddělení je Sally Solstadová," odpoví Noah. „Joona to být nemůže, sám ji zadržel a svědčil v…"

„Rozumíme," přeruší ho Saga.

„Ale není na oddělení Omega ještě pořád Mara Makarovová?" zeptá se Joona.

„Je, ale…"

„A Omega přece v Helixu patří k H1," dokončí Joona myšlenku.

„Ale já věřím, že s Marou by si Saga poradila, víme přece, jak funguje," řekne Noah.

„Jak bych si s Marou poradila?" opáčí Saga.

„Je jen v minimálním kontaktu s ostatními pacienty… a když ji výjimečně pustí do denní místnosti, je pod přísným dohledem dvou strážných," vysvětlí Noah. „Neříkám, že není nebezpečná, ale je zvládnutelná."

„To teda není," zavrtí hlavou Joona.

Noah je v obličeji popelavý a hledí na ně unavenýma, lesklýma očima.

„Především… především chci zdůraznit, že Mara tentokrát není pachatelka, Felicii zavraždit nemohla," vysvětluje Noah. „Od sedmi hodin večer až do sedmi ráno byla zavřená ve svém pokoji na oddělení Omega, dveře se během té doby ani jednou neotevřely… A protože pokoje pacientů tam jsou na rozdíl od zbytku celého Helixu vybavené stropními kamerami, víme jistě, že po celou dobu dělala jenom to co obvykle — četla si a počítala a v půl desáté dostala otvorem ve dveřích léky."

„I tak si myslím, že je to nebezpečné," trvá na svém Joona. „Mara je na Sagu fixovaná… chci tím říct, že pokud bychom tam Sagu umístili, musíme mít záruku, že se nikdy nesetkají."

„To nejde, už jsem to prověřoval," odpoví šéf. „Musíme vycházet z toho, že se Mara se Sagou setkají."

„Ale v tom případě…"

„Počkejte chvilku, prosím," skočí mu Noah do řeči. „Nebude to snadné, to vím, ale navrhuju první krok… Zkusíme se s Marou dohodnout. Zajistíme, aby se Saga s Marou předem setkala… a pak bude mít v ruce značnou pravomoc ohledně dohody, paktu s ní."

Jurek Walter patřil k nejstrašnějším sériovým vrahům v celé evropské historii. Byl aktivní přes deset let, než ho Joona Linna konečně zabil.

Joona má někdy pocit, že temnotu, kterou Jurek Walter vnesl do světa, je dodnes možné zachytit jako toxické rádiové vlny.

Jako by otevřel vstup do pekla, Jákobův žebřík do podsvětí.

Všichni členové rodiny Mary Makarovové zemřeli hlady, když je Jurek Walter držel v zajetí — a Mara přesto z jejich smrti viní Sagu Bauerovou.

Mara je geniální matematička, nebo šarlatánka.

Zadrželi ji před čtyřmi lety po dlouhé sérii vražd. Soud jí uložil ústavní ochrannou psychiatrickou léčbu, z níž může být propuštěna pouze na základě rozhodnutí soudu, a byla umístěna na oddělení Omega v Helixu.

Omega je malé specializované oddělení s bezpečnostními opatřeními, která dalece přesahují nejvyšší stupeň státního klasifikačního systému. Právě tam jsou drženi ti nejextrémnější a nejnebezpečnější pacienti. Po následné kontrole, která navázala na rozsáhlou inspekci OPCAT v Helixu, však tito pacienti smějí občas přicházet do styku mezi sebou i s dalšími vysoce rizikovými pacienty, vždy však pod přísným dohledem.

„Pakt," zopakuje po chvíli zamyšleně Saga.

„Ano," přitaká Noah s konejšivým úsměvem.

6

Mirjam Glansová sedí před toaletním stolkem ve svém růžovém dívčím pokoji a různými odstíny béžové a světlehnědé si líčí tvář. Dodává jí větší symetrii, zvýrazňuje lícní kosti a linie čelistí. Ve skutečnosti má celkem kulaté tváře a hrbolaté čelo, ale nalíčená vypadá skoro jako fotomodelka.

Břicho má sevřené z toho, jak se těší na večírek ve Spy Baru a na dlouhou klubovou noc se svým pohledným klukem, který si před měsícem nechal na srdce vytetovat její jméno.

„In my dreams," zašeptá svému odrazu v zrcadle.

Mirjam je teprve šestnáct, na žádné večírky ji nikdo nezve a nemá žádného přítele, který by si nechal na srdce vytetovat její jméno.

Líčí se jenom proto, že se jí to líbí, uklidňuje ji to a dělá jí to radost.

Než se na noc odlíčí, udělá si pár snímků, které vloží na Instagram.

A bude se dívat, jak přibývají všechny komentáře a lajky.

Od jejích dvanácti sledujících.

Je obyčejný večer a ona zítra ráno v půl sedmé vstane a bude mít před sebou dlouhý den na gymnáziu v Nacce.

Na sobě má černou teplákovou soupravu, přes opěradlo židle visí sepraná podprsenka.

„Tak jo, moji milí sledující, musím si dát kratší pauzu, ale brzy budu zase zpátky…"

Slyší, jak se ke dveřím pokoje blíží kroky jejího otce, pak opatrné zaklepání, ticho a další zaklepání.

„Ballerina cappuccina?" ozve se za dveřmi.

„Už jdu!" zavolá na něho Mirjam.

„Tralalero tralala," odpoví otec a vrací se do kuchyně.

Její otec Isak je nejspíš poslední člověk na světě, který ještě naskočil na ten otravný internetový trend s nesmyslnými italskými slovy.

V poslední době se chová divně. Mirjam přesně neví, co to s ním je, ale pochopila, že se něco přihodilo, když koncem dubna navštívil jednoho ze svých klientů v Helixu.

Mirjam se ho tehdy u večeře zeptala, jak se má, a on zvedl hlavu, vrhl na ni divný pohled a prohlásil, že až příště přijde na návštěvu kvestor, celou rodinu čeká smrt.

„Tati, o čem to mluvíš?“ zeptala se ho a sama slyšela, jak vystrašeně to zní.

„Ale nic… promiň, zapomeň na to…“

Odešel z kuchyně, došel do předsíně, zamkl dveře bytu a pak už byl zase skoro sám sebou.

Mirjam se o tom pokusila promluvit s mámou.

Podle ní si prý táta nevzpomíná, proč to řekl, ale Mirjam si myslí, že mu někdo vyhrožoval.

Nejděsivější ze všeho je, že po návštěvě v Helixu začal být strašně milý a laskavý, jako by mu bylo Mirjam a její mámy líto, jako by byly smrtelně nemocné a on jim chtěl dopřát poslední pěkný čas v životě.

Ale kromě jeho podivné laskavosti bylo všechno v pořádku — až do minulého týdne, kdy jim na zahradu vběhla srnka a spustila nově nainstalovaný alarm s detektorem pohybu.

Její otec úplně zpanikařil, vypadalo to, že už zase věří, že někdo celou rodinu vyvraždí, a máma zavolala na linku 112.

Mirjam byla strašně vyděšená, asi hlavně z toho, jak byl táta zase zmatený a mluvil o velezradě a trestu smrti.

Dva policisté, kteří prohledali dům, nenašli žádné známky vloupání, poukazovali na stopy zvířete v záhoně a vysvětlili rodině, že volat zbytečně na linku 112 je trestné.

Poté otec Mirjam i matku přiměl, aby si nacvičily, jak se tiše schovat — nahoře v šatně.

Mirjam si vezme mobil, sfoukne z displeje pudr, vyjde ze svého pokojíčku a přejde do obývacího pokoje s televizí.

Rodina má ve zvyku si před spaním dát společně u seriálu čaj a malou svačinu.

Mirjam se posadí na pohovku, vezme si hrnek bezkofeinového čaje chai, krajíc chleba s veganskou paštikou a kyselou okurku.

Otec na ni pohlédne a v širokém úsměvu odhalí křivé přední zuby. Vždycky měl málo vlasů, ale teď už nemá na temeni ani jediný. Na sobě má veliký bílý dres fotbalového klubu FC Nacka a šedé žmolkovaté tepláky.

Její matka Kristina je o pět let mladší než on, má prodloužené blond vlasy a na čele a v koutcích očí malé červené flíčky po dnešních botoxových injekcích. Růžová krajková noční košilka se jí napíná přes prsa.

Mirjam si ztlumí telefon, protože má právě teď s kamarádkami celkem hlučný skupinový hovor o jednom klukovi, který chtěl přimět Annu k sexu, a když odmítla, začal o ní šířit spoustu lží.

Rodiče se přestanou bavit o mocenských hrách v advokátní kanceláři, kde otec pracuje, a Isak pak pustí seriál *The Last of Us*.

Mirjam vidí, že její kamarádky pokračují v debatě o tom, že by měly založit sociální síť, kam by měly přístup jenom ženy.

„Máš na víkend něco v plánu?" zeptá se jí máma.

„Rozhodně… kdybych měla nějakej život," odpoví Mirjam.

„V telefonu ho máš, nebo to tak aspoň vypadá," odpoví máma.

„Ajaj… to promluvil starostlivý rodič?" opáčí Mirjam a odloží mobil na stůl.

„Jen mi připadáš trochu nesoustředěná."

Otec vezme dálkové ovládání, natočí ho správně, přeruší přehrávání a podívá se na ni.

„Jde jen o to… Omlouvám se, ale jedna moje kamarádka to má zrovna teď hrozně těžký."

„A ta kamarádka jsi ty?" zeptá se máma.

„Dobrej pokus, ale ne… nejsem to já a teď o tom opravdu nechci mluvit," vysvětlí Mirjam.

„Tung tung tung Sahur," uzavře debatu otec.

„Asi tak," usměje se Mirjam.

Otec znovu stiskne tlačítko na dálkovém ovládání, zmrazený obraz se okamžitě dá do pohybu, ale vtom se rozezní siréna.

Křiklavý tón zaplní celé přízemí domu, dokud otec alarm přes mobil nevypne. Pak se rozhostí ticho. Isak zrychleně dýchá, oči má vytřeštěné a přidřepne si na podlaze.

„Pojďte," zašeptá vyděšeně.

Obě vstanou ze sedací soupravy a následují ho do kuchyně. Je tma a žaluzie jsou zatažené. Myčka tiše šumí. Otec otevře zásuvku a rozdá jim kuchyňské nože.

„Tati, prosím tě, uklidni se," zašeptá Mirjam. „Víš, že to minule byla jen srnka a že…"

„Teď budeme postupovat podle plánu," okřikne ji otec.

„Ale já…"

„Rozumíš, co říkám?"

„Nemusíš bejt nepříjemnej."

„Jde jen o to, že tenhle scénář už jsme si prošli a…"

„Jo, fajn," přikývne dcera.

Otec má rozšířené zorničky a kůži okolo úst úplně bílou.

Plán je takový, že se přesunou do horního poschodí, zamknou se v obývacím pokoji, zabarikádují dveře a ukryjí se v šatně. Mirjam pohlédne na nůž ve své ruce. V širokém ostří se zrcadlí dubová dvířka horních skříněk a bílý strop.

Z televize ve vedlejší místnosti k nim doléhají výbuchy.

Mlčky vyjdou z kuchyně a začnou se plížit po schodech nahoru. Zvenku se ozve několik dunivých ran.

Pak uslyší tříštění skla a na parketovou podlahu v pokoji s televizí se sypou střepy.

Mirjam přeběhne mráz po zádech, když si uvědomí, že do jejich domu zřejmě chce vážně někdo vniknout. Najednou se bojí úplně jiným způsobem.

Z nervozity nad tím, že by se její táta mohl se svojí paranoiou ztrapnit před jejími kamarádkami, se teď najednou stala skutečná obava, že někdo chce ublížit jejich rodině, nebo je dokonce zabít.

V tichosti vyběhnou do schodů, projdou horní halou a s bušícím srdcem vstoupí do společenské místnosti, kterou vlastně vůbec nepoužívají. Otec za nimi zavře a zamkne dveře. Všichni společně před ně přistrčí pohovku. Spolu s ní se po parketách o kus posune i koberec. Přitom převrhnou stojací lampu, ale otec ji stačí zachytit dřív, než dopadne na zem.

„Zavoláme policii," řekne Mirjam, hlas má rozechvělý adrenalinem.

„Policii ne," odpoví otec rychle.

„Tati, musíme přece zavolat…"

„Tím se to jen zhorší," skočí jí otec do řeči uštvaným hlasem. „Zkusím poprosit kvestora o víc času, zaplatím, musí to jít…"

„Takhle nemluv," zašeptá matka.

Mirjam odloží nůž na pohovku, otře si zpocené dlaně do tepláků a v zadní kapse ucítí mobil.

„Kdyby to stačilo, přijal bych svůj trest," řekne její otec. „Ale nestačí to, nevím, co si počít, je to všechno tak příšerné…"

„Miláčku, uklidni se," naléhá na něho matka. „Musíš pochopit, že nás děsí, když…"

„Já budu hlídat a vy se schovejte v šatně," prohlásí otec, jako by ji vůbec neslyšel. „Schovejte se úplně dozadu za všechny věci."

„My ale nechceme," řekne Mirjam.

„Schovejte se do komory," opakuje otec důrazně.

„Říkám, že nechceme, my…"

„Hned!" křikne na ni otec, chytí dceru za paži a pokusí se ji vtáhnout do šatny.

„Au, co to… To bolí!" vykřikne rozhořčeně Mirjam a do očí jí vhrknou slzy.

„Promiň, ale musíte udělat, co říkám."

„Fakt mě to bolelo."

„Promiň, ale musíte mi věřit… Doufám, že budu moct vyjednávat, že by to…"

„O čem to mluvíš?" přeruší ho Mirjam.

„Mluv tiše."

„Dobře, tati, budu mluvit tiše, ale ty se musíš uklidnit."

Potají se pokusí o nouzové volání ze svého iPhonu a pětkrát za sebou rychle stiskne boční tlačítko. Nemá ale tušení, jestli se jí podařilo s krizovou linkou spojit nebo ne.

„Velezrada se trestá smrtí… vždycky to tak bylo… Chápu to, chápu, že člověk musí být popraven, ale nikdo další…"

„Nemluv tak," zopakuje matka.

„Nemůže někdo prostě zavolat policii?" zeptá se Mirjam a zastrčí svůj mobil za jasně žlutý ozdobný polštářek na křesle.

„Žádnou policii, musíme to zvládnout sami, dejte mi mobily."

„Isaku?"

„Mobily," zopakuje otec a natáhne ruku.

„Mám ho v nabíječce v ložnici," odpoví matka.

„Mirjam?"

„Já ho nechala dole, na stole," zalže dcera.

„Mobil," řekne znovu otec.

Mirjam zvedne do výšky prázdné ruce a pak si poplácá prázdné zadní kapsy tepláků. Otec ji chvíli pozoruje, ale pak se zdá, že zapomněl, o co mu šlo.

„Nevím, co se teď stane, ale přísahám, že se klidně oběsím, jestli to bude nutné," řekne napjatým hlasem a prudce si přejede rukou přes ústa. „Snažím se vyjednávat s kvestorem, ale bojím se, že to nebude stačit…"

Otec si přisune podnožku od křesla, vyleze na ni, sundá cinkající křišťálový lustr a položí ho na podlahu vedle šatní skříně. Obejde místnost, dojde ke stojací lampě, nohou zatíží její podstavec a pokusí se z něj vytrhnout kabel. Po chvíli to vzdá.

7

V hlídkovém voze před kulturním domem ve Fisksätře sedí dva policisté. Měděnkově zelená střecha budovy připomíná napnutý baldachýn.

Auto se pomalu šine okolo domu.

Sun Yu řídí a Filip Stenhammar sedí vedle ní.

Oběma letos bylo osmadvacet.

Filip má blonďaté vlasy ostříhané do střapatého muletu a malý světlý knírek. Vždycky když se usmívá, má přivřené oči a koutky úst stažené dolů.

Yu má trochu skobovitý nos, zasněné oči a vlasy černé jako uhel. Na gymnáziu měla kamarádku, jejíž maminka byla policistka. Yu nedokáže vysvětlit, čím to bylo, ale když tahle máma někam přišla, jako by celou místnost zaplnila svou sebejistotou.

Yu je zasnoubená s vysokým vousatým Islanďanem, který se jmenuje Borgthor, a Filip se jí opakovaně žertem ptá, jestli by mu toho svého vikinga nechtěla přenechat.

„Však uvidíme, co se stane, až se s ním konečně setkám," říkává Filip s úsměvem.

„Hodí se k tobě dokonale, až na ten drobný detail, že prostě není na kluky," odpovídá Yu.

„Může podstoupit konverzní terapii," navrhuje Filip.

V době raného dospívání býval Filip hodně drobný a spolužáci si ho záhy vyhlédli za školního teplouše. Šikanu a sexuální obtěžování zažíval tak často, až to přijal jako běžnou součást svého života.

Se staženými kalhotami a krvavými ústy musel cucat banán, spolužáci si natáčeli, jak na něho močí ve sprše, přinutili ho spolknout použitý kondom, a na školní slavnosti mu dokonce zlomili nos a čelist.

Yu odbočí a zastaví u dvou kontejnerů.

Rezavě hnědá barva okolních výškových domů působí dojmem, jako by se nacházeli hluboko v jakési železné šachtě.

Podél betonové zdi jede na elektrické koloběžce dospívající chlapec s obličejem skrytým v kapuci. Zastaví se u kovových dveří, odloží koloběžku a píše cosi na mobilu.

Vítr zahnal odpadky do kouta, kde se teď ve víru otáčejí.

Kovové dveře otevře muž s výraznými rysy a zarostlý tmavým strništěm.

Chlapec si ze zad sundá malý batůžek, vytáhne hnědý papírový sáček a podá ho muži.

Oba policisté se připravují na zadržení.

Muž sáček otevře, vytáhne obložený krajíc chleba a zakousne se do něj. Přitom si s chlapcem povídá.

Ve chvíli, kdy Filip od krajské centrály přijímá výzvu k výjezdu, pocítí záchvěv existenčního strachu.

„Priorita číslo jedna… podezření na probíhající násilný incident v rodinném domě v Saltsjöbadenu, Bataljvägen 13," vysvětluje operátorka rychle. „Volající neodpovídá, ale v pozadí je slyšet křik a výhrůžky."

„Jedeme tam."

„Počet osob v objektu neznámý, můžou tam být děti."

Filip hlásí, že podle odhadu budou na místě za osm minut, zatímco Yu se zapnutým majáčkem a sirénou už odbočuje na fisksätrské náměstí.

Míří k nájezdu na saltsjöbadenskou silnici, blíží se ke křižovatce a vidí, že na přechodu čeká mladík se sluchátky na uších a starší žena s chodítkem.

Zprava se ke křižovatce blíží auta.

Yu tlačítkem na volantu přepne sirénu na rychle pulzující tón a zrychlí, přestože si není jistá, jestli ji mladík přes sluchátka slyší.

Na semaforu blikne červená a Yu sešlápne plyn.

Mladík vykročí do vozovky, ale žena s chodítkem ho zadrží, právě když projíždějí kolem.

„Do prdele…"

Yu jede podle navigace a Filip zatím na monitoru palubního terminálu pročítá celé hlášení o výjezdu a připravuje prvotní taktiku zásahu a případnou koordinaci s posilovými hlídkami.

„Na stejné adrese byla hlídka už minulý týden," informuje Filip kolegyni. „Matka, otec a dospívající dcera… U otce Isaka je v systému evidováno upozornění."

••••••••••••

Zahrada před červeným domkem s bílými rohy se koupe v záplavě slunečního svitu květnového večera.

Všechno se zase navrací.

Jemné listoví stromů, špičky prvních stébel trávy, opojná životní síla opylujícího hmyzu.

Joona v rovné řadě vykopává díry a Lumi s Valerií vynášejí ze skleníku mladé jabloně.

Lumi je Joonova dcera z prvního manželství a Valeria je jeho láska z mládí, s níž se po letech znovu setkal a před necelými dvěma roky se vzali.

Lumi je po dlouhé době strávené v Paříži zpátky ve Švédsku. Její vztah s Laurentem se pořád zhoršoval, až si nakonec musela přiznat, že s ním už není šťastná.

Krátce před Vánoci se Lumi vrátila k Joonovi a Valerii domů, dostala pokoj s dveřmi vedoucími na terasu a k zasněženým keříkům bobulovin a přihlásila se na Stockholmskou univerzitu.

Lumi a Valeria se vracejí a každá veze kolečko se stromky.

Joona se napřímí, zahledí se na ně a najednou se mu do očí nahrnou slzy.

Lumi má na sobě šedý svetr s islandským vzorem a dlouhé roztrhané džíny s koleny umazanými od vlhké hlíny.

Valeria má vlnité vlasy stažené do ohonu a na sobě ošoupanou stříbřitou péřovou vestu přes šedou flanelovou košili.

Najednou si Joona vybaví, jak mu Valeria pověděla o svém snu — že si chce založit zahradnictví. Tehdy mu řekla, že vždycky považovala květinu za první neužitečný dar z lásky v dějinách lidstva.

Lumi zvedne jablůňku, postaví ji do připravené díry a tu pak zaháže kvalitní zeminou.

Joona ke stromku palicí zatluče dřevěnou tyč a Valeria k ní křehký stromek přiváže.

Lumi si stáhne rukavice, navlékne je na rukojeti kolečka a napije se vody z plastové láhve.

„Lumi, než odjedeš, chtěl jsem udělat bramboráčky s kaviárem," řekne Joona.

„Merveilleux," odpoví dcera s úsměvem.

„A bude to pro tebe dost dobré?“ zeptá se Joona.

„Rozhodně lepší než suchá rýže… lepší než ten pitomý mýtus o chudém umělci,“ odpoví Lumi jako obvykle.

Před několika lety, když Lumi vedla život chudé umělkyně v Paříži, jednou Joonovi do telefonu řekla, že se jí až k pláči stýská po jeho bramboráčcích.

„Chybí ti umění?“ zeptá se jí teď Valeria.

„Je celkem fuk, jak to cítím já, protože umění se rozhodně nestýská po mně,“ odpoví Lumi s náznakem hořkosti v hlase.

„Tak jo,“ řekne Joona a vezme lopatu.

„Nikdy jsem nebyla dost dobrá,“ vzdychne Lumi a vytáhne krabičku cigaret.

„Ale ano, vždyť ses dostala na školu,“ připomene jí a chvilku počká, než si dcera zapálí. „Já myslím, že jsi úžasná… Pokud můžu soudit, tak jsi…“

„Jenže to ty právě nemůžeš,“ skočí mu dcera do řeči. „Promiň, ale bohužel, tohle vážně posoudit nemůžeš.“

„I tak si ale pořád můžu myslet, že jsi dobrá,“ trvá na svém Joona.

Lumi vyfoukne kouř a pokrčí rameny.

„Fakt nejsem dobrá vůbec v ničem,“ řekne. „Jsem mizerná umělkyně, nedokážu se soustředit na studijní materiály, vztahy mi taky nejdou… Zkouším randit, ale kdo by se mnou vydržel, mám posttraumatickou stresovou poruchu, skoro nespím a pořád jsem připravená k boji, nebo k útěku…“

„Možná bys mohla přece jen někdy zajít za některým z těch psychologů, u kterých ti táta domlouvá termíny,“ navrhne Valeria.

„Moje posraný dětství nikdo spravit nemůže.“

„Je mi to líto, to přece víš,“ řekne Joona.

„Co ti na to mám říct? Možná sis neměl pořizovat děti,“ odpoví Lumi s tvrdostí, která ji samu zaskočí.

„Jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo,“ řekne Joona s klidnou vážností.

„Ale ty nejsi to nejlepší, co potkalo mě.“

„Chápu to,“ přikývne Joona. „Už jsem se omluvil mockrát, ale tehdy to byly extrémní situace… a když jsem se rozhodoval, scénář své budoucnosti jsem v ruce neměl.“

Lumi odhodí nedopalek a zašlápne ho.

„Táta ti zachránil život," řekne Valeria.

„Jakej život?" namítne Lumi s neradostným úsměvem.

„Tvůj život," odpoví Valeria a dívá se jí do očí.

„Kterej mi ale taky zničil," vzdychne Lumi. „Víš, táta není žádnej kladnej hrdina, není to dobrej člověk, jestli si to myslíš."

„To teda rozhodně je," opáčí Valeria.

„Fakt? Viděla jsem ho, jak zabil člověka… naprosto bezbrannýho člověka. Kdo něco takovýho udělá, nebyl k tomu důvod… ale on to udělal," konstatuje Lumi a zase si natáhne rukavice.

„Joono? Musíš se přece bránit," řekne Valeria.

Joona nehybně stojí, se smutným výrazem se dívá do země. Lumi zatím otočí kolečko a se zrudlými tvářemi vykročí zpátky ke skleníku.

„Joono?" nechce se Valeria vzdát.

„Ano," odpoví Joona a pohlédne jí do očí.

„Tohle přece nejde," poznamená Valeria klidně.

„Ale ona má vlastně pravdu, když…"

„Ne… to nesmíš říkat, nesmíš říkat, že má pravdu," odpoví Valeria s potlačovaným rozčilením.

Vtom Joonovi zazvoní služební telefon, vytáhne ho, podívá se na displej a vidí, že mu volá šéf Noah Hellman.

„Joona," přijme hovor.

„Chápu, že je to trochu přitažené za vlasy," začne Noah. „Ale s ohledem na ten lísteček o zločinu proti Veličenstvu a tak dále… Před chvílí jsme přijali tiché tísňové volání z jednoho domu v Saltsjöbadenu… nějaký muž v pozadí rozčileně mluví o velezradě a o tom, že se trestá smrtí, a že někdo musí být popraven a…"

„Na jaké adrese?" zeptá se Joona rychle a vykročí k autu.

„Už jsme tam poslali hlídku," vysvětluje šéf.

„Jedu tam," odpoví Joona okamžitě.

„Joono, proto jsem nevolal… jen jsem si říkal, jestli byste se tam nezastavil někdy později, po zásahu, a neujal se prvních výslechů na místě, když bydlíte nedaleko…"

„Tu adresu!" nenechá ho Joona domluvit.

8

Mirjam mrká a čeká, až její oči přivyknou tmě. Srdce jí tluče tak silně, že to cítí i v zubech.

Když otec otevřel dveře do šatny a vzal do ruky kulovnici, matce zrudly tváře a její hlas zněl najednou zvláštně.

Kulovnice měla být zamčená ve skříni na zbraně v garáži.

Otec měl zvláštní, nepřítomný výraz, puškou na ně částečně mířil a opakoval, že mají zalézt dovnitř a schovat se.

Mirjam sedí s mámou ve tmě na dřevěné podlaze. Je tu cítit prach, staré oblečení a trochu nakyslá vůně mámina krému na ruce.

Podoba Mirjamina strachu se zase změnila — teď se bojí, že její otec je opravdu paranoidní.

Výhrůžkám čelil už v minulosti, ale nikdy takhle neztrácel rozvahu.

Mirjam si říká, že nebýt jeho panického strachu, byli by na rozbité okno reagovali úplně jinak — třeba to byl jenom pták nebo baseballový míček, který kluci od sousedů špatně odpálili.

Otec přechází se zbraní v ruce po podlaze a manicky si pro sebe mumlá:

„Ne, moji dceru ne, to nejde… Mirjam ne…“

Zdá se, že odchází starými tajnými dveřmi pro služebnictvo. Průchod tady zůstal od té doby, co byl dům na konci osmnáctého století postaven. Úzké schody vedou dolů do zádveří a k zadnímu vchodu do domu.

Mirjam se dívá na mámu.

Její nůž leží na podlaze mezi nimi.

Obě sedí úplně tiše a naslouchají.

Podlaha venku vrže.

Možná tam otec ještě je, možná je to ticho jenom zkouška, napadne Mirjam. Aby se ujistil, že ho opravdu poslouchají.

Domem se nesou vzdálené hlasy a rány.

Mirjam netuší, kdo je to kvestor, ale přestavuje si ho jako hubeného muže s unaveným obličejem, úředníka v nějaké kanceláři. Ale teď najednou vidí před očima anděla smrti, obřího

netopýra, který leze po hlavních schodech nahoru a lepkavými křídly škrábe o strop.

„Mami, co se to s tátou děje?“ zeptá se Mirjam tiše.

„Zkoušela jsem s ním promluvit, ale… nevím, vážně nevím.“

Mirjam neví přesně, co se na konci dubna stalo. Netuší, jak to spolu souvisí, ale ráno předtím, než táta odjel na schůzku s klientem do Helixu, našli její rodiče v posteli podivnou věc.

Máma říkala, že to vypadalo jako smradlavý hadřík, který někdo pevně omotal žlutým provázkem.

Mirjam možná všechno úplně nepochopila, ale zdálo se, že její otec věří, že ta podivná věc je nějakým způsobem živá. Říkal, že je nespokojená s jejich rodinou a vyžaduje zadostiučinění, že pokud se Isak nepodvolí, do domu přijde kvestor a všechny zabije.

„Je snad psychotickej?“ zeptá se Mirjam.

„No… nikdy dřív přece nebyl… teda aspoň si to myslím,“ odpoví tiše matka.

„Ale všechny ty řeči o kvestorovi a trestu za…“

„Myslím, že se pokusím vzít ho k nějakému psychologovi,“ přikývne matka.

„Pořád říká divný věci a…“

„Musíme být potichu,“ přeruší ji matka šeptem.

Mirjam se přisune blíž k matce, cítí teplo vycházející z jejího těla a co nejvíc ztiší hlas.

„Myslíš, že by nám mohl ublížit?“ zeptá se.

„To nikdy… Mirjam, poslouchej mě… nikdy — není agresivní, to nikdy nebyl.“

„Ale co ta zbraň, ty nože…“

„Jen se nás snaží ochránit,“ přesvědčuje ji šeptem matka.

„Ale co když je vážně nebezpečný?“ namítne Mirjam.

„To neříkej.“

„Chci jen říct, co když není sám sebou, co když je psychotickej… Protože tou zbraní nás přece opravdu ohrožoval.“

„Ne… držel ji, ale…“

„Já jsem se teda rozhodně ohrožená cítila,“ namítne Mirjam trochu moc nahlas.

• • • • • • • • • • • • •

Vozovka pod koly policejního vozu duní a Yu vibrace pociťuje jako lechtání v břiše.

Kolem nich se míhá krajina.

Jejich rychlost je na hranici bezpečnosti.

Se zapnutým majáčkem i sirénou minuli Neglinge gård.

„Šest minut," řekne Filip.

Yu odbočí ostře doleva a zamumlá „sakra, sakra, sakra" — vidí, že závory na železničním přejezdu před nimi se právě spouštějí.

Červená světla střídavě blikají a auta na obou stranách už začala zastavovat.

Yu přidá plyn, přejede do protisměru a projede okolo čekajících aut.

Varovný tón je čím dál silnější.

Projedou pod klesající závorou, Yu se vrátí zpátky do svého pruhu a s duněním přejede koleje.

„Bože," zašeptá Yu a sešlápne plyn ještě víc.

Spodní okraj druhé závory zavadí o modrý majáček na jejich střeše a auto vyrazí z přejezdu.

Yu strhne volant doprava, auto dostane smyk a na okamžik sjede z vozovky na travnatý pás směrem k chodníku, než se ho Yu podaří vrátit zpátky na silnici.

„Easy peasy," zamumlá přitom.

Filip na ni pohlédne a vidí, jak má napjaté oči a sevřené rty.

Vrátí se pohledem k obrazovce palubního terminálu, kde červeně bliká upozornění *Priorita 1*, přejede dolů a pročítá nové aktualizace.

„Otec má zbrojní průkaz na kulovnici," řekne Filip.

„Musíme být opatrní a…"

Yu se odmlčí, protože se právě ozvala centrála s novým hlášením.

„Na cestě je posila z Národní operativní jednotky," oznámí jim operátor.

„Operativci?" vyhrkne překvapeně Filip. „O co se tu vlastně jedná? Víte něco víc?"

„Jenom to, že na cestě je jeden komisař, byl někde poblíž a…"

„Komisař? Který?"

„Joona Linna," odpoví operátor.

„To jako fakt?"

Za pastvinami na Skogsö vypne Yu sirénu, ale nezpomalí, dokud nedojedou do vilové čtvrti.

Pokračuje širokým obloukem ulicí Bataljvägen, nalevo zahlédne moře a mine neudržovaný a zarostlý tenisový kurt za vysokým plotem.

Auto se blíží k velkému dřevěnému dvoupatrovému domu s červeným obložením a bílými rohy a rámy dveří i oken.

Modré LED diody se pod krytem majáčku rozsvěcí s malým zpožděním, takže světlo vypadá, jako by v kruhu honilo samo sebe.

Svět se roztáčí ve zběsilém tempu.

Oba policisté vystoupí z vozu, rychle otevřou zavazadlový prostor a vezmou si palici a hydraulické páčidlo Dubbel Cobra.

Asfalt ubíhá v modrém světle kupředu.

Oba dobře vědí, že jejich neprůstřelné vesty nemají balistické pláty a že střela z kulovnice by jimi snadno pronikla.

Filip následuje svou kolegyni po dlážděném chodníčku a projdou brankou v nízkém živém plotě. Ohon černých vlasů se Yu při každém kroku zhoupne.

Dům je na okamžik černý s jasně modrými ozdobami — a pak zase na vteřinu červeno-bílý, než se znovu ponoří do modrého světla.

„Chápeš, že sem sakra jede Joona Linna? Joona Linna!" řekne Filip s napjatým úsměvem.

Policisté zazvoní u dveří, několik vteřin vyčkávají, z domu se ozve zvláštní zadunění. Zabuší na dveře a od operátora si vyslechnou novou informaci — muž v domě se chová čím dál agresivněji.

Filip najde ve dveřích nejslabší místo těsně pod protiplechem a několika údery palice zarazí páčidlo do škvíry.

Kov se třikrát ostře rozezní.

Pak sevře rukojeti na násadě hydraulického nástroje a prudce zabere. Dveře s krátkým prasknutím povolí a na zem se vysypou třísky a kovové části zámku.

„Půjdu dovnitř první, když pro mě uděláš jednu věc," řekne kolegyni.

„Fajn, ale vikinga nedám, aby bylo jasno."

„Prosím," žadoní Filip.

„Chci si ho nechat pro sebe, vezmeme se a…"

„Prosím, prosím," nedá Filip pokoj a usmívá se se stažený-mi koutky.

Pak oba znovu zvážní a vytáhnou služební zbraně. Filip pohlédne Yu do očí, ona krátce přikývne a zastrčí si pramínek vlasů za ucho.

„Policie!" vykřikne Filip. „Jdeme dovnitř!"

Pootevře dveře a zahlédne část prostorné haly s hnědou vydlážděnou podlahou a textilními tapetami pískové barvy.

Filip jedním krokem vstoupí dovnitř a rozhlédne se — vidí široké schodiště do horního patra, šatní skříně, komodu a přímo před sebou zavřené dveře. Potom postoupí dál.

„Můžeme," řekne mu kolegyně a těsně ho následuje.

Yu rychle zbraní přejede pravý sektor, zatímco Filip kontroluje levý.

„Vpravo čisto."

„Vlevo čisto."

Projdou místností každý úhlopříčně svým směrem a rychle zajišťují zbývající části prostoru.

Lustr z mosazi a skla je zhasnutý, ale v horní části schodiště hoří svíčka a její mihotavé světlo dopadá až dolů do haly.

Najednou k nim dolehnou rozčilené hlasy.

Filip s Yu obrátí pohled k zavřeným dveřím.

Ozve se série tlumených výstřelů a pak melancholická hudba. Je zjevné, že zvuky vycházejí z televize.

Filip zvedne zbraň, nadechne se a otevře dveře.

Oba vstoupí dovnitř a systematicky prohledají obývací pokoj s televizí.

Místností se rozléhá řinčení předmětů a burácí hlasitá hudba. Měnící se obrazy v televizi rozechvívají stěny i nábytek.

Yu vezme ze stolku ovladač a televizi vypne. Ozve se tiché lupnutí, velká obrazovka zhasne a ještě chvíli slabě praská jako pěna ve vaně.

Najednou se rozhostí nepříjemné ticho.

Filip slyší, jak si Yu navlhčila rty.

Z konvice s čajem na stole se ještě trochu kouří, na talířku leží nakousnutý krajíc — jako by rodina zničehonic zmizela, bez varování.

Před rozbitým oknem se vzdouvají závěsy a na podlaze se lesknou střepy.

Filipovi se potí tváře.

Yu si všimne, že v její tělové kameře se vybila baterie.

Podívají se jeden druhému do očí, přejdou do kuchyně a zajistí rohy místnosti.

Dvě zásuvky jsou vytažené, na podlaze se válí několik příborů a nůžky.

Na jídelním stole hoří svíčka v nízkém stříbrném svícnu.

Před ní jako nějaký obětní dar leží svazek bankovek.

Plamen svíčky se vychýlí zároveň s jejich pohybem a její svit se trhavě sune po zatažených závěsech.

Yu se otřese strachem a znovu si zastrčí pramínek vlasů za ucho.

Filip slyší svůj vlastní dech, a když přecházejí do růžového dívčího pokoje, cítí, že se mu trochu třesou nohy. V pokoji je ustlaná postel, na toaletním stolku s umazaným zrcadlem leží spousta šminek, na opěradle židle visí béžová podprsenka a na podlaze se povaluje oblečení a učebnice.

Najednou ve stropních trámech nad nimi zapraská.

Filip zvedne oči vzhůru.

Zhasnutý lustr z růžového rýžového papíru se lehce pohupuje.

Filip se vrátí do kuchyně.

Yu má sucho v ústech.

Dojde k oknu v dívčím pokoji, odhrne závěsy a vyhlédne do zahrady, zahalené šedým večerním světlem.

Na čerstvě posečeném trávníku leží zelená zahradní hadice.

Yu se zahledí na svůj vlastní odraz ve skle.

Růžové stěny za ní jsou najednou šedivé, toaletní zrcadlo vypadá jako ocelová deska a postel jako blátivá kaluž.

Její oční důlky se utápějí ve stínu a celý obličej působí propadle, jako lebka.

Filip v kuchyni přes vysílačku hovoří s operátorem.

Vtom dveře šatní skříně za Yu zapraskají a malinko se po-otevřou.

Yu polkne tak ztěžka, až jí zapraská v uchu.

V pantech tiše vrzne a černá škvíra se rozšíří.

Yu levou rukou uchopí závěr pistole, opatrně jej povytáhne dozadu a zasune náboj do komory.

Dveře za ní se pomaličku otevírají.

Yu se rychle otočí, vidí vznášející se stín, klekne si na jedno koleno a ukazováček se jí chvěje na spoušti.

9

Mirjam se opatrně posune blíž ke dveřím komory, aby se pokusila zjistit, co se děje. Je zřejmé, že v domě někdo je. Před pár minutami zdola zaslechli tvrdé rány a hlasy.

Netuší, jestli se jí podařilo dovolat na tísňovou linku.

V horní společenské místnosti je stále ticho.

Mirjam hodlá ještě chvíli počkat a potom si z křesla vzít svůj mobil a pokusit se spojit s policií. Vstane, tiše otevře dveře šatny a vyhlédne ven. Společenská místnost je prázdná a páchnou v ní zvratky. Otec se vyzvracel na podlahu vedle stoličky přímo pod hákem od lustru.

Tajné dveře jsou otevřené a schody dolů halí neproniknutelná tma.

„Musíš zůstat tady," zašeptá za ní matka.

„Jenom si vezmu mobil," odpoví Mirjam.

„Prosím, zůstaň tady," žádá ji matka zoufalým hlasem.

„Klid," řekne Mirjam a udělá opatrný krok ven.

„Poslechni mě."

„Dobře, mami, už jdu," odpoví dcera a vykročí ke křeslu, na němž leží její mobil.

„Vrací se," varuje ji matka.

Schody z kuchyně vržou pod čísi vahou. Mirjam se strachem sevře žaludek. Skoro neslyšně se stáhne zpátky do šatny. Její matka teď ve tmě dýchá rychleji. Mirjam se za sebou snaží zavřít, ale právě když její otec s puškou v ruce vstoupí do místnosti, dveře se trošku pootevřou.

Mirjam klesne zpátky ke zdi.

Ke dveřím šatny se kutálí cedrová kulička a zastaví se přesně v malé škvírce. Mirjam vyhlédne ven.

Otec přejde po podlaze a odloží zbraň na područku křesla. Mirjam doufá, že za polštářkem neobjeví její mobil. Otec škrtne zapalovačem a zapálí napůl vyhořelou svíčku. Chvíli počká a pak nakape trochu horkého vosku na zem, přímo před tajné dveře. Doprostřed loužičky pak postaví svíčku a přidrží ji, než vosk ztuhne. Pak vedle svíčky položí mísu se dvěma jablky, sundá si ze zápěstí hodinky a přidá je k ovoci.

Mirjam škvírou ve dveřích vidí, že se otci na bílém fotbalovém dresu udělaly v podpaží velké propocené skvrny a že má chlupatá předloktí posetá drobnými řeznými rankami.

Otec ucouvne, rozčileně si otře ústa, podívá se k oknu, vezme pušku, zamíří a jde blíž, přitiskne ústí hlavně na sklo mezi záclonami. Rychle dýchá, pak ustoupí, spustí zbraň a odloží ji zpátky na křeslo.

Oči má napjaté, po tvářích mu stékají čůrky potu, rty má úzké jako čárky a šedé jako hliník.

Vezme z pohovky Mirjamin nůž, potěžká ho v ruce, pohlédne směrem ke komoře a pak si začne sám pro sebe cosi šeptat.

Mirjam uvažuje, jestli by neměla vyběhnout ven a sebrat pušku. Jestli se naskytne sebemenší příležitost, musí se o to pokusit.

Teď sedí s jednou nohou pod sebou a začíná ji chytat křeč do lýtka. Bude muset změnit polohu.

Její otec zavrtí hlavou, zahledí se na zabarikádované dveře do horní haly a na hlavní schodiště, sevře v ruce nůž, znovu obrátí oči ke komoře a vypadá, že se rozpláče.

Mirjam se pokouší uvolnit nohu, na které sedí, ale už je pozdě, celé lýtko se jí stáhne v křeči a je tvrdé jako tenisový míček.

Bolí to tak moc, až tiše vyjekne.

Převalí se na bok a snaží se lýtko rozmasírovat.

„Slyším tě," zašeptá otec.

Mirjam vidí, jak se otec znovu zahledí na zamčené a zabarikádované dveře, přešlápne na místě, pak rychle popojde dopředu, vystoupí na pohovku a vyměřuje si, jak nejlépe bodnout nožem do dveří.

Ustoupí nazpátek, dýchá nosem, zírá na kliku a zámek, rozčileně si olízne rty, pak udělá několik chvatných kroků kupředu, znovu vystoupí na pohovku a nožem prudce vyrazí proti dveřím.

••••••••••••

Oba policisté se vrátí do haly, odkud vede schodiště do horního patra. V domě panuje ticho a tma. Filipovi se dělá mdlo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Medúza*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.